

QUARANTA ANYS D'INFANTESA

Xavi Demelo

Dilluns. Avui és festa al gremi de perruqueres. La mare ho és, de perruquera. El seu diploma i el de la tieta Angelita, obtinguts de molt jovenetes a la acadèmia Palou, de Barcelona, són a sobre el rentacaps nou, d'acer inoxidable. El petit local de negoci és ara a les fosques, les persianes són abaixades i la mare acaba de pentinar al nen a la llum dels fluorescents, agafa la bossa de mà i les claus de casa. El nen, grassonet i amb la ratlla ben dibuixada al costat esquerre del seu petit però gros cap rodó, sap que avui toca anar a Barcelona, a fer compres i a visitar proveïdors. Cal anar a la casa Recasens, a la perfumeria al major, a voltar tendes de roba i el que calgui. Ho suportarà tot de mala gana a canvi d'un entrepà de truita freda assegut amb la mare a una granja del Portal de l'Àngel i de poder mirar encisat una estona els articles de la secció de joguines del Corte Inglés, pare de tots els grans magatzems i de les primaveres avançades, i a on, uns anys després, quan el nen gran estudia a Barcelona, en un dels molts dies en que fa "campana", ell i un amic seu, el *Sidoro*, van a robar discs, encenedors de paleta i altres articles de fumador incipient. Quan es disposen a sortir ben carregats de l'edifici, una veu cavernosa pertanyent a un cos masculí però neutre, vestit de corbata, els demana que l'acompanyin a una habitació fosca per a on passen els tubs de la calefacció, i allà són sotmesos a un "interrogatori", primer un i després l'altre, per allò de la coincidència entre declaracions. El Sidoro està molt espantat, ell tan sols ha agafat un disc, en canvi el nen gran porta coses fins i tot als calçotets "Jim Cruyff", calçotets arrapats que un bon dia deixarà per sempre més, ja que haurà llegit en alguna revista d'aquestes que ho saben tot i que es creuen en el deure d'aconsellar als lectors que no es posin aquest tipus de roba, que produeix impotència i, és clar, prou que costa de lligar a aquestes edats com per que després la cosa no s'aixequi! Una vegada escorcollat de dalt a baix, el nen gran encara se'n surt amb un

encenedor amagat a un mitjó. Però li han agafat les dades de casa seva i, un mes després, arribarà una sospitosa carta dirigida a son pare en que el remitent és un particular desconegut que resideix a laavinguda José Antonio, avui Gran Via . Assabentat de la estratagema que utilitza el departament-de-prevenció-contra-futurs-grans-delinqüents del Corte Inglés (altres bones peces companys de classe l'han posat en antecedents d'aquest subterfugi) el nen gran segresta la carta, en la que diu, gairebé textualment: *"Apreciado amigo: Te rogamos te pongas en contacto con nosotros, llamándonos al teléfono XXX, para comentarte un asunto importante relacionado con tu hijo Javier..."* Te prou temps per planificar la estratègia, que consisteix en demanar-li a l'Esteve, el seu entrenador de bàsquet, un home de vint-i-set o vint-i-vuit anys llavors, amb una veu prou gruixuda com per fer el paper d'un pare justament indignat davant la malifeta del seu fill adolescent, que truqui al senyor encarregat de les diligències pertinents. I així ho fa l'Esteve, des d'una cabina i davant del nen gran, que es pixa de riure quan sent la interpretació de l'altre, un gran actor de caràcter, tot cridant i dient que li clavarà una pallissa que el matarà, al seu fill en la ficció. A tot això, l'home del *Corte Inglés*, espantat, li contesta que tranquil, que són coses de criatures, que no s'ho prengui així, home, no el mati que ha de venir a comprar aquí, quan sigui gran (això és el que deu pensar el senyor *Corte Inglés*, amb la generositat i comprensió que el caracteritza, no cal oblidar quan va parar la mà al seu germà petit i pobre, en *Galerías*) i tot plegat conforma una anècdota que sempre acompanyarà la menció del nom del gran magatzem a la memòria del nen gran, tot just al costat de l'acudit aquell tan vell de què tenen en comú el cul de la reina d'Anglaterra i la plaça Catalunya? Doncs el *Corte Inglés*, ha, ha, ha... Per a acudits els que s'expliquen amb l'Esteve i la resta de l'equip als vestidors del club de bàsquet Sant Jordi: acudits verds, converses marranes i els primers contactes, encara que per referències, amb el tema maleït i preferit: el sexe,

el sexe dels grans, es clar. El nen gran té accés a una revista que troba a la tauleta de nit del pare, que viatja per l'estranger sovint, un luxuriós exemplar del *Playboy* que els "seniors" de l'equip troben molt interessant i al nen gran això el fa sentir d'allò més important. Això de sentir-se important davant els altres el marcarà mentre visqui i l'acabarà portant al "catre del psiquiatre" com diu una cançó de l'època. Però, mentrestant, va fent ruqueries per fer-se el milhomes, com ara portar sempre més diners a sobre que la resta dels seus companys d'equip, diners que li serveixen per convidar-los sovint a frankfurts i coca-cola, (llavors un frankfurt val al Llobateres tretze pessetes i al Ramon dotze). També fuma cigarretes angleses Dunhill o John Player Special, les més cares que venen al bar Manila, a on va cada matí a comprar-ne abans de anar a col·legi i just després d'haver arrasat el calaix dels diners de la perruqueria. Mal vici aquest de robar, diu el pare, acabaràs a la presó quan siguis gran; mentre no m'ensexampin aniré fent, pensa el nen gran. I una vegada i una altra l'enganxen: la senyora del Bar Manila un dia el veu a la perruqueria i li diu a la mare que el seu marit fuma tabac ros del bo, eh? I cada dia va el nen a buscar-li, eh? I la mare, que sap que el seu marit fuma negre, li diu al nen gran la temuda frase: després t'haig d'explicar un "*cuentu*", i el nen gran es caga a les calces només de pensar en què dirà el pare, però aquesta vegada està de sort i la mare no li xerra, pot ser perquè vol parlar amb el seu marit d'altres coses quan ell arriba a la nit, cansat, i no sempre de les proeses del bona peça del nen gran. El més divertit de la època del bàsquet són les sortides a jugar fora, el nen gran és dels pitjors jugadors de l'equip, és un "rascador de banqueteta" nat, però, com ha de destacar d'alguna manera, es dedica a robar als bars als que van a esmorzar, a trencar coses, a dir animalades a les noies, fins i tot un diumenge que juguen a una barriada conflictiva, el barri del Buen Pastor, a Barcelona, tot sortint de la caseta té unes paraules amb un seguidor de l'altre equip i la cosa és va escalfant

mentre duren els partits dels juvenils i dels grans, per acabar amb l'autobús cercat per una trentena de persones de la més baixa condició social i cultural que criden, insulten i fins i tot escupen i tiren pedres contra el gruix del equip infantil, atrinxerat dins el vehicle. Això succeeix després d'haver-se jugat l'últim partit, i finalitza quan els grans del Sant Jordi ja s'han dutxat i canviat de roba i arriben al autobús, és donen quatre empentes amb els assetjadors i tres *mecaguen-deus* i cap a Rubí falta gent! El nen gran recorda una visió que mai oblidarà: una noia d'uns disset o divuit anys és posa les mans entre les cames i dedica aquest gest despectiu als inquilins de l'autobús. És excitant i, al mateix temps, aterrador. Porta faldilla, la noia.

El nen és de bon conformar quan té la panxa plena, però abans de dinar remuga quan la mare el fa caminar i visitar més tendes de roba de les que ell pot suportar. "Ets igual que el teu avi", diu la mare, presumida, com ha de ser una perruquera, i el nen camina, gairebé penjat de la mà d'ella, tot repetint constantment la cantarella "Estic cansat", "Quan dinarem?", etc. Ella, carregada de paquets i encara amb compres pendents no deixa de prometre *bocates*, *tebeos* i altres tresors per a l'ànima infantil, que cada vegada està més tipa del via crucis Corte Inglés-Jorba-Sepu-Capitolio. La mare també n'està més que farta de escoltar-lo. I encara han d'anar a La Casa de Las Mantas! Es promet a sí mateixa no portar més el nen a Barcelona, i l'estira cap endavant - vinga, *Javier*, que ja arribem - i el nen comença a marranejar i la mare a disculpar-se amb tots els veïns de seient que li han tocat al tren,- ara ja són de tornada - seients que li han cedit persones educades, comprensives, o bé cansades de escoltar el nen com ha insistit una i altra vegada, plorant, que volia seure. El nen sap que les coses s'aconsegueixen demanant-les en veu alta, com quan van de visita a casa d'algun conegut de la família i vol pa amb xocolata per berenar. Ell sap que si la mare no se'n fa càrrec de les seves necessitats, un altre adult ho farà.

La mare es disculpa, avergonyida, amb les excuses tòpiques de les mares des que el mon és mon:

- Es que està cansat. Es que té gana. Es que té son.

- Quin nen més maco! - sempre hi ha algú que ho diu, això.

Normalment, solter.

Però és veritat, que ho és de maco, pensa la mare. I quan dorm, més.

De vegades van a Terrassa, a comprar. Un dia coincideixen al tren amb una dona bruta i que fa molta pudor a vi, que porta un nen petit, tan o més brut que ella. El nen del tren va dient a sa mare: "Mala puta, més que mala puta", i riu, i la pobra dona, mirant a la mare del nen, com buscant la seva complicitat, admet les seves possibles culpes i, amb un to de veu prou fort com per que s'assabentin de l'assumpte tots els veïns del vagó, va desgranant una vida farcida de desgràcies submergides en alcohol que fan pensar al nen que és una sort que la seva mare sigui perruquera i no puta, al menys no puta "peixatera", que és l'últim graó a l'escalafó de les putes, segons l'avi Ramon, gran coneixedor d'aquests afers suburbans, que li explica sempre al net les seves aventures amb les dones "de la vida" en aquells salons dels anys trenta a on es ballava el "ball del taxi", i havies de anar molt en compte amb el "mal veneri", que podia fer fins i tot que se't caigués la *tita* a trossos. De tot això l'avi en sap un tou, doncs havia estat viatjant d'una fàbrica de condons quan era jove i va conèixer a la seva segona dona, la iaia Tresina, en un ball de minyones que podia ben bé haver estat La Paloma. L'avi Ramon és fantàstic amb això dels eufemismes, una vegada li explicava al nen una historia d'un home que havia estat mossegat per un gos rabiós i va aconseguir curar-se però, passat un temps, es va casar i "amb la escalfor del matrimoni" va matar a mossegades a la seva dona. A casa del nen no se li diu la *tita*, si no la *cuca*, i al que tenen les dones se li diu el *cul petit*, que és diferencia clarament del *cul gros*, encara

que les fronteres no queden gaire clares dins la ment del nen, però això també els passa als grans, no?

I es que no se'l pot portar enlloc, aquest nen... I aquella vegada que passejaven pel carrer i la mare es va trobar una client de la perruqueria que havia tingut un nadó feia ben poc? Pues no va i li diu al nen "Mira, *Javier*, quin nen més maco, i el nen que aboca el cap per sobre del cotxet, fa una ràpida llambregada al nadó i diu: "Maco? Si és més sec i més lleig....!" D'acord que els nens no entenen de convencionalismes socials, però aquest nen nostre és un perill públic, i si no, tan sols hem de recordar aquell dia que hi havia una dona a la perruqueria que sempre venia els dissabtes al migdia, quan érem tots dinant, per agafar el primer torn de la tarda....., sí, home, era la dona aquella que tenia una parada a la plaça vella i venia nata, i pastisseria... Doncs bé, mentre era allà aprofitava per maquillar-se sense demanar cap permís per utilitzar les pintures. Doncs un dia que ho estàvem comentant, indignades, va el molt *mal xinat*, surt corrent del menjador fins la perruqueria i li diu que estàvem malparlant d'ella! Jo em volia morir....!"

Al nen molt gran, amb quaranta anys, encara li fa gràcia sentir aquestes anècdotes en boca de la mare, com quan explica que l'avi Ramon li va tornar un dia el nen i li va dir: "Collons, no em tornaré a emportar més aquest nano! " Resulta que el bon home sempre s'emportava els escuradents dels restaurants a on anava a dinar, per anar-los rossegant després, costum molt típica d'aquells anys (rossegar-los, no prendre'ls), i el nen, aquell dia, va amenaçar l'avi de dir-li al cambrer. Davant d'això, no quedava més remei que donar-li un calbot al nen i pregar per que s'acollonís prou com per que no digués res al cambrer, no fos que encara hagués de donar-li propina per comprar el seu silenci.

L'avi dona "calbots", que vol dir "cop de mà al cap", i la iaia Tresina, quan a l'avi se li escapa una sèrie de calbots d'aquests, és posa entre mig i diu "No li piquis al cap" i ho repeteix tantes vegades com calgui, és clar,

com és sorda... El pare dona "*zurras*", una "*zurra*" és quan li diu al nen: "Ves-te'n a la teva habitació i baixa't els pantalons, que ara vinc". I el nen ho fa, i és pitjor suplici l'angoixa de l'espera que la pròpia acció del càstig: el pare arriba i, metòdicament es posa el fill sobre els genolls i li fot uns bons cops amb la mà plana al cul. Això sempre li deixa les galtes ben vermelles i el cap ocupat pensant en que el pitjor ja ha passat, que ara cal planificar la propera malifeta, aquesta vegada sense deixar-se atrapar. El tiet Antonio, que és de Jaén, pega "*cuescos*". Un dia, el pare s'enfada molt amb el nen i li diu que marxi de casa i el nen, emprenyat, se'n va, plorant de ràbia, i el tiet Antonio el segueix i l'enganxa en mig de la baixada de Sant Joan i el fa tornar a casa, gairebé el porta sense tocar de peus a terra. Té molta força, el tiet. Una vegada, i aquesta es grossa, amb el seu cosí David, fill del tiet Antonio, se'n van tots dos a rampinyar el que trobin a unes cases que estan tirant a terra per fer els pisos de la part nova del carrer Sant Jaume. Hi ha llibres antics, cartes, mobles; vestigis de vides anteriors que fan somiar al nen. Prenen el que poden i, quan arriben a casa, els pares respectius pregunten d'on han sortit aquells trastos que porten. Els nens ho diuen sense por: allò era a una casa abandonada que estan tirant a terra. Els pares demanen-ordenen que se'ls ensenyi l'escenari del crim i tots quatre enfilen la baixada de Sant Joan per reconstruir els fets. Quan arriben allà, la sang se'ls glaça a les venes: Tot és veritat el que diuen els nens, tan sols han obviat esmentar que l'accés a la casa és per un tauló d'obra força estret i penjat sobre una fossa de més de tres metres de fondària que rodeja les runes. Tornen cadascun a casa seva en silenci, els cosins i tiets viuen al pis de dalt, i de cop se sent un aldarull molt gran de crits i gemecs, precedit d'un soroll com de cap de cosinet esclafat contra el canto d'una taula de menjador, un accident involuntari que ha estat originat per un bon "*cuesco*" que el tiet Antonio li ha donat al seu fill. El pare del nen puja corrent al pis de dalt i porten al David a la Mútua. El nen espera el seu càstig menjant-se

el dinar sense gana, una altra vegada l'angoixa i la por; quan a la fi arriba el pare, s'asseu a taula, aparta el plat i es posa a plorar amb les mans a la cara. El nen no havia vist mai plorar al pare.

La mare dona "mastegots" i persegueix al nen per tota la casa, moltes vegades giren tots dos al voltant de la taula fins que la mare no pot més i esclata a riure. El perill ja ha passat, però per si de cas cal no acostar-se gaire a la sabatilla de la mare quan enlloc de ser al seu hàbitat natural, el peu, és a la mà.

A col·legi, els mestres de la promoció "*la-letra-con-sangre-entra*" practiquen mil i una diversitats de càstigs corporals. A la Acadèmia Almi, a on va a parar el nen després d'una estada entre cotó fluix al jardí d'infància del Regina Carmeli, hi ha un mestre d'ulleres de cul de got, el senyor Albert, que és especialment destre amb el regle de fusta, amb el que pega als nens i nenes a la mà plana, al dors de la mà, i a les puntes dels dits juntes, formant la posició de l'ou, segons la gravetat de la falta comesa. Ah! I a la esquena. Té altres *bons* records el nen molt gran, d'aquesta escola: El Cara al Sol; la foto davant el mapa d'Espanya; un dia que es va cagar a sobre, literalment, i varen enviar-lo a casa amb tota la pasterada i les burles dels seus companys, amb només cinc anys! Llavors hi ha pocs cotxes: el nen torna del col·legi a peu cada dia fins la perruqueria, situada al carrer major, llavors Alfonso Sala, i és para davant de casa i espera a que sa mare o una de les aprenentes de la perruqueria el vagin a buscar o li diguin que pot creuar la perillosa carretera a on els diumenges juguen els nens del carrer, un carrer que s'havia dit Fondo i que ara de fondos té els extrems que toquen a les voreres, doncs el carrer té forma de U invertida, i és molt molest per aparcar els cotxes. I també recorda de la Acadèmia Almi una professora molt bonica que es diu Mari Carmen, que també ve a pentinar-se a casa i, és clar, quan l'escullen, a ell, candidat a "hereuet" per l'acadèmia. Fa bones miques amb la candidata a pubilleta, la Sara, i es fan "nuvis", tot i

que ell ja en té una, de núvia, la Gertrudis, una nena menudeta i castellana de cabells negres i arrissats. Aquesta poligàmia precoç li porta algun maldecap, però no té temps de pensar-hi gaire, per que aviat el porten al col·legi Viaró, a on qualsevol similitud amb la realitat mixta de l'ensenyament és pura coincidència. I a on continua de tant en tant cagant-se i pixant-se a sobre, fins i tot un dia el pare li diu que, si torna a fer-ho, li penjarà un cartell que digui "Em pixo i em cago a sobre" i el farà passejar pel carrer. El cartell es fet, esperant-lo a una butaca de la perruqueria, i una altra vegada la angoixa i la por no el deixaran dormir. Al final no s'acompleix l'amenaça paterna: era una estratagema diguem-ne pedagògica, menys mal. I el nen molt gran es pregunta: Per què cony era tan agradable esperar fins a l'últim moment per anar al servei? Tindrà alguna cosa a veure amb la retenció de l'orgasme el màxim possible per després acabar esclatant de gust i, fins i tot, de mal? Què és l'orgasme: la culminació d'un plaer o la fi d'un patiment? I no vol preguntar-se més, fins i tot li fa por endinsar-se en aquests terrenys tan obscurs, com, per exemple, el terreny de la bisexualitat: Ell, en els gloriosos temps del col·legi Viaró, va "enamorar-se" algunes vegades de companys d'escola, i aquest sentiment tenia unes connotacions sexuals que ell no observava en els altres o, al menys, no tan accentuades. Quan va ser gran, va arribar a estar una mica turmentat per la fatal pregunta: "No serè jo....?" Després, el desig va barrejar durant un temps els dos sexes, fins que la atracció pel sexe contrari va triomfar, a Deu gràcies. I el nen molt gran ha esdevingut un lliurepensador alleugerit per no ser marieta i amb un desig morbós no confessat per un imaginari i idealitzat transvestit amb cara de nena, cos de dona i una bona eina entre les cames.

I calla ja, nen, que encara et farem passejar per tot el carrer major, del Casino a l'estació, amb un cartell penjat al coll que digui: "M'agraden les dones que no ho son del tot, de dones. I les altres també."

A dormir!

Dimarts. Avui, escudella i carn d'olla. La fa la iaia Tresina, després d'haver comprat a plaça el menjar de les filles, que treballen tot el dia crepant caps i no poden anar-hi. El nen també va a comprar tot sovint: a Cal Gaju (a on venen les llaunes de foiegras Mina ja obertes), al forn (a on moltes vegades demana una barreta per fer-se un entrepà de pa amb tomàquet i olives Alisa sense pinyol) i a la pastisseria Ventura (a on la mare no va perquè no es parla amb la mestressa). El nen té una facilitat natural per colar-se i ésser el primer en ser despatxat. Per això la mare sempre l'envia a ell a comprar el que calgui, és un nen ràpid i efectiu: com més aviat arribi amb el que la mare li ha encarregat, abans podrà menjar-s'ho. Així de fàcil. Els dissabtes, que és el dia que més feina hi ha a la perruqueria, la mare és fa portar costelles i mitjanes de bé de la carnisseria de la Maruja, al Vint-i-cinc de setembre, un barri d'emigrants situat a la altra punta del poble i el nen va a comprar pa a l'únic forn que encara el fan amb llenya, el forn de la senyora Lola, també dit "Panaderia Modelo", nom molt comú en el comerç català de la primera meitat de segle. Cada dia no es pot anar a comprar pa de llenya, doncs gairebé porta per porta hi tenen un, de forn, i s'ha de quedar be amb els veïns, també clients de la perruqueria, aquí la mare hi té "compte" i el nen pot comprar totes les porqueries que vulgui, que en el seu cas, es limiten a pa, coca de forner i alguna presa de xocolata negra. No li agraden al nen els dolços, li sembla que enganyen la gana, en canvi sa germana la Sílvia té a cal dentista la seva segona residència, de tantes lllaminadures que endrapa per esmorzar i berenar. Quins temps aquells en que es fan quatre àpats al dia sense por d'engreixar-se, lliure dels fantasmes de la línia recta i els judicis femenins....! Sí que, de vegades, els nens del carrer se'n riuen del "gordo", però al hora de fer la "guerra", el nen sol estomacar als contrincants tot seguint la tècnica de agafar-los pel coll i tirar-los a terra,

precipitant a sobre d'ells unes quantes tones ja digerides de llonguets, foiegras Mina i coca de forner amb oli. Es el rei de les distàncies curtes. I, quan s'ha de córrer perquè els altres són més de colla, o simplement més grans, té la avantatge de poder llençar el seu pes a favor de la baixada de Sant Joan, que el duu gairebé a la porta de casa seva. De vegades la baixa corrent tan sols pel gust de la velocitat, i és un veritable perill quan gira a l'esquerra, pel carrer Alfons Sala, una bala de greix i carn que un dia xoca contra una pobra dona que ve de comprar el pa, carregada de barres embolicades en paper marró. La dona, que també està de bon any, cau per terra i el nen de seguida vol encaixar per aixecar-la. Però sent una frase que no li agrada: *"Niño, me cago en la mare que te parió", "Ah, si? Pues ahí se queda, señora!"* I deixa anar a la dona, que torna a caure pel seu propi pes de cul a terra. Li duren poc al nen gran les alegries dels quatre àpats, ja que la mare no triga a portar-lo a veure un metge molt modern i molt estrany: l'endocrí. La mare està preocupada perquè el nen gran encara no ha fet el "canvi". Al club de bàsquet la majoria dels nens grans ja tenen pels als ous i una bona cigala que, segons diuen tots, ja s'escorre quan se la pelen. Ell se la pela igual o més que els altres, i allà no surt res de res, però la sensació és meravellosa i ho repeteix set i vuit vegades seguides, fins que la pell del prepuci se li enceta i la mà se li engarrota. Gairebé sempre ho fa pels matins, i el pare, que ha de passar per la seva habitació per anar al lavabo a rentar-se, tot i que el nen creu que ho dissimula molt bé, s'acaba adonant. Un dia l'agafa per banda i li diu que no es "toqui" tant, que no és bo això de tocar-se tant i, amb aquest curs intensiu de educació sexual, el nen va ben equipat per enfrontar-se als possibles reptes que li reservi el futur. Sense oblidar les explicacions del capellà de Viaró - per sort no és el seu "preceptor", cosa que altres companys no poden dir - que diu que una puta és una dona que es deixa tocar el cul per diners i el cabró es el mascle de la puta. Aquesta explicació no està al pla d'estudis, el que passa és que

s'ha posat de moda que els alumnes es recitin constantment uns als altres la lletania *hijoputa-maricón-cabrón* i cal fer alguna cosa per remeiar-ho, i el pobre capellà li toca aguantar el xàfec i explicar, en grups de deu o dotze nens grans trets de classe sense cap motiu aparent, el significat d'aquests mots a tota la promoció, uns cent cinquanta alumnes. L'Esteve li diu que no és preocupi, que els nens grassonets triguen més a fer el canvi, i que a ell li excita més el nen gran així, encara com a nen. A l'Esteve, ara, pensa el nen molt gran, l'acusarien de tot menys de bon entrenador, però ell hi té molt bon record, mai no el va violentar i sempre va ser un bon amic, encara que de tant en tant li feia proposicions deshonestes, a les que ell sempre deia que no, per que no li agradava un home tan gran i amb barba, el que sí que li agradava era ser el seu preferit, i això no volia pas dir jugar més minuts en els partits, l'Esteve era incorruptible. Llàstima! Però l'endocrinòleg no vol saber res de tot això i, després d'examinar al nen gran, diu que aquest nen s'ha d'aprimar, i treu del calaix un trist full que duu apuntat un encara més trist contingut, consistent en d'oli de règim, carn a la planxa, amanides i ous durs al matí amb cinquanta grams de pa. Es clar que aquell maleït especialista no és posa en la pell d'un nen de dotze o tretze anys que surt al "*descanso*" o sia a l'hora de pati, al col·legi, i s'ha de menjar aquest festí, mentre els altres companys endrapen entrepans de pa amb tomàquet amb pernil dolç del bo i formatge, croissants de pastisseria, sandvitxos de pa de motlle amb mantega de cacauet i altres capricis de nens rics. Així s'entén que el nen gran no estigui gaire per la feina de la dieta, ja que, per acabar-ho d'adobar, a l'hora de dinar ha d'enfrontar-se a la cuina de Viaró, un dels pitjors llocs on recorda el nen molt gran haver menjat mai, opinió contrastada fins i tot amb antics professors del col·legi - ells rai, al menys podien deixar-se el menjar al plat – i que poden ajudar a entendre que el nen gran robi els entrepans dels companys i se'ls mengi a les cinc de la tarda, a l'autobús de tornada, amb el seu amic i company d'escola, el Jordi

Homs, un altre nen molt gran que ara és metge, té criatures i fins i tot també escriu llibres a hores d'ara. El règim es aparcat amb molt bon criteri, ja arribarà als catorze anys el miraculós "Pes ideal", que gairebé portarà al nen gran a caure als braços de la seva primera núvia, amb uns quants quilos de menys, per fortuna per a ella.

La carn de bé dels dissabtes la fa el nen a la planxa, amb pa amb tomàquet i postres de música. Sempre es guarda un tros de pa amb tomàquet per menjar-se'l amb les avellanes i les ametlles, li agrada la combinació d'aquests sabors, també li agrada el pa i tomàquet amb xocolata, els llonguets amb oli i sal i mortadel·la barata, el pa de Viena amb foiegras, els Bonys, els frankfurts del Llobateres, les mongetes i els canelons de Can Ferran - a on un bon dia el nen molt gran celebrarà el banquet d'unes nocces que duraran sis mesos - no, les nocces, no, el matrimoni és el que durarà mig any - els macarrons amb fetge de pollastre i carn picada i el pernil dolç de Cal Serrate tallat ben prim. Ah! I "l'all i oli" que l'avi Ramon fa sovint, Deu nos guard de dir-li res mentre està realitzant aquesta delicada operació, doncs les culpes seran per aquell que l'interrompés, si s'arribés a tallar la salsa! Un dia, far d'accidents, l'avi Ramon fa l'all i oli "directament negat", que en diu ell, o sia sense ou i sense matar-s'hi gaire. Queda una cosa líquida molt similar a aquelles salses que, anys després, el nen gran veurà als bars a on fan gambes a la planxa, sípies, etc. I, és clar, això no és all i oli, avi... Però, on va a parar?

La pilota de la escudella que fa la iaia és la preferida del nen. La mare li posa massa farina blanca i fa grumolls per fora, en canvi la iaia li posa més farina de galeta i queda molt més bona. El nen és menja la cuixa del pollastre i l'os del moll barrejat amb les patates bullides. La seva germana, quatre anys més petita, es menja l'altra cuixa. Al pare no li agrada gaire la carn d'olla, i la mare li posa una mica de vedella per a ell, per acompanyar les patates bullides i la pilota. Aquestes constants duraran tota la vida. A

l'avi Ramon, que és l'avi preferit del nen, (encara que aquest hagués conegut un altre, d'avi, probablement seguiria sent el preferit) també li agrada molt menjar, tot i que té una mica de sucre i ha de vigilar. L'avi menja amb el tovalló penjat de l'espatlla, la mare sempre explica que, un dia, l'avi se'n va anar a treballar a la fàbrica sense treure's el tovalló, i tots els companys se'n reien. L'avi i el nen s'assemblen molt, sobre tot quan mengen i en el mal humor que tenen quan encara no està el dinar fet. Quan el pare se'n va a treballar al golf i la mare surt a la perruqueria, tan sols separada de l'univers familiar per una porta de vidres en forma de rombe, l'avi i el net es queden veient la televisió en blanc i negre, encaixada dins un moble circular de tres peces, i miren la novel·la, o el teatre català que fan des de Miramar, i el nen contempla, mig espantat, com l'avi plora a llàgrima viva les incidències del protagonista de la ficció que toca.

Es collonut, l'avi. El dia de Nadal mengen a casa seva tots plegats, també escudella i carn d'olla, amb les potes del pollastre, menja de Déus! i rostit, i torrons, i el nen, sa germana i els cosinets diuen versos i fan teatre, sempre fan una obreta que es diu "*El comisario sordo*", en castellà. I s'ha d'arribar d'hora al dinar perquè l'avi no espera a ningú! No suporta esperar ningú quan el plat és a taula. I el pare, que sempre arriba tard, doncs treballa dissabtes i diumenges al matí al golf...! Però s'estimen molt, el pare i l'avi, el seu sogre. Tot i que tots dos tenen molt de caràcter. Amb el nen l'avi perd els papers i el deixa fer el que vol, i la nit de Sant Esteve els pares i els tiets surten a veure un espectacle, llavors la iaia es queda amb els nens petits a la perruqueria i el nen, que es el ganàpia, té el privilegi de dormir amb l'avi. Dormir es un dir, xerrar i contar històries del temps de la guerra és el que fan: l'avi era mecànic d'aviació al bàndol republicà i va estar empresonat a un camp de concentració quan va acabar el conflicte i la seva primera dona, la iaia Cecília, veritable àvia del nen, va començar a beure durant la seva absència i va morir de tisis quan la mare tenia sis anys. L'avi

va tornar-se a casar - ara ja comencen a repassar la família - i l'avi li explica que la seva germana, la tieta Angelita, tia àvia del nen i coneguda a la família com la "tieta de Terrassa" tenia un marit barber i que era una persona que no era "de vida", i que els metges li havien desaconsellat que és casés, però ell es va casar amb la tieta Angelita, que també es va fer perruquera, i va morir al cap de molt poc temps, el pobre noi, deixant una nena que també és va dir Angelita, la "cosineta de Terrassa", que diu la mare, i ja van quatre "Angelites" a la família, però la tieta era una dona ferma i maca i de seguida va trobar un pretendent, el tiet de Terrassa, el Jaume Carreras, que estava casat amb la Sra. Nieves, propietària del cine Domènech, una dona molt més gran que ell, vídua d'un primer matrimoni, a qui ell va abandonar per anar-se'n amb la tieta. També va deixar la seva feina de taxista i va començar a treballar de gestor, a la fi va traslladar-se a Terrassa, on va muntar una autoscola i varen fer la primera pela, encara que vivien en el pecat, doncs no es van poder casar fins que ja eren molt grans, quan va morir la Sra. Nieves. Ah! I la "primera pela" els va durar força, ja que eren garrepes com ells sols! La tieta de Terrassa regentava la perruqueria i va tenir d'aprenenta a la mare del nen quan aquesta era adolescent, bon calvari va passar la mare! I el besavi Frederic, que era barber i tan sols treballava fins el migdia, el molt manta! I, a l'endemà, l'avi es queixa de que el nen no l'ha deixat dormir, però tots dos esperen amb ànsia que arribi l'any que ve per tornar a passar la nit en vetlla, anar a comprar el pa de llenya al forn de la senyora Lola a les sis del matí i esmorzar torrades fetes a l'estufa de petroli i cafè amb llet. Un any que va fer una nevada molt gran per Nadal, quan el nen era molt petit, l'avi el portava a coll i bé i es varen trobar un colom pel carrer que, pobret, duria anar perdut i pelat de fred. L'avi el va recollir, pensant més en la cassola que en fer una bona obra vers l'animaló, i el nen es va espantar molt i va plorar de valent mentre arribaven a casa. El nen, de petit, era molt poruc

amb els animals, fins que va tenir el primer gos, un cadell de pointer amb els ulls molt tristos a qui varen posar de nom "Flog" que vol dir "golf" a l'inrevés. El nen n'estava molt del gos, però algú va entabanar al pare i li va dir que no podrien tenir el gos allà, que aquell animal era de caça, que patiria en una casa sense jardí, etc. Total, que el gos va anar a parar a la masia de Can Cabassa i el nen gairebé es va passar tota la nit plorant (com quan el va deixar la primera núvia, l'Amparo, una noia que tenia una piga a la cara del tamany d'una ametlla). Ara tenen un altre "Flog", un gos barrejat negre com el carbó i pendó com ell sol, però molt simpàtic. Encara que mai ha estat el mateix que amb el primer. Al pare, les persones "de posició" o "de cultura", com solen ser els seus clients, els que es poden permetre jugar al golf, l'enlluernen i l'entabanen, com quan el convencen de que enviï al nen a Viaró, un greu error que es perllongarà durant set llargs anys de martiri.

A l'hora de sopar la mare els ha fet patates "d'aquella manera", que diuen ells. Son patates bullides amb ou dur, passades per un aparell màgic que les deixa convertides en petits fils allargats, amuntegats com a fideus. El nen acaba abans i intenta menjar-se el plat de sa germana, que de vegades plora i de vegades no (depèn de si li agrada el que menja). La Sílvia, sa germana, no és una nena "de vida", i li costa molt acabar-se el plat. Sobre tot, quan és un bistec el que conté: "Sembla que masteguis xiclet", "T'ho posaré per sopar si no t'ho menges!", li diu la mare. Però per sopar sempre hi ha una altra cosa. Al pati de dalt hi ha un tros de figuera que pertany al veí i sobresurt de la paret divisòria i, quan és el temps, solen caure figues molt madures dins de casa. El pare li diu sempre a la Sílvia que ella va néixer allà, que era una "figa tova" i que la varen collir de terra, i ella acaba somiquejant.

Plora i va a quatre grapes sempre que pot, la Sílvia. El dia que va néixer - va néixer a casa - ja plorava, i no ha deixat de fer-ho mai. Bé, de

tant en tant deixa de plorar i diu la seva frase preferida: "Li diré a la mama", i el nen, que sap que ho farà, li faci ell el que li faci, doncs li fa, si s'ha de queixar que sigui de veritat, què carai. La mare pensa una cosa similar, quan algun dels nens somica de forma sospitosament manipuladora, li dona un parell de mastegots, perquè plori de gust, diu ella.

Un bon dia els pares anuncien als nens que s'han comprat una torre a Sant Cugat, concretament a Valldoreix, per anar-hi els caps de setmana i durant l'estiu. Està situada a un lloc a on corre l'aire i s'està molt fresquet. A l'hivern i durant l'entretemps hi van sovint a escombrar les fulles que escampa un pi molt alt que hi ha al pati. Allà el nen li ensenya a sa germana un joc que practiquen al col·legi Viaró. Consisteix en inspirar fort, aguantar-se la respiració i, mentre l'aguanten, els altres t'agafen pel darrera, et rodegen amb els braços i t'estrenyen el pit per sota l'estèrnum, tallant-te la respiració. La "víctima" té una sensació com de viatjar en globus. Evidentment sa germana és la víctima i, quan ha acabat d'experimentar en ella el "joc", la nena es dirigeix amb pas vacil·lant cap a la paret i s'hi fot de lloros, amb ulleres incloses i bony al front. Carai, el nen està estranyat; sa germana no hi veu gaire, té estrabisme, però mai no ha ensopegat d'aquesta manera amb les parets. La nena desperta a terra, plorant i cridant, i arriba la brigada de salvament, personificada pel pare, que demana explicacions i abans d'acabar d'escoltar-les, espantat, pega al nen, i aquest rep el càstig en silenci, però per dintre li fot les culpes a sa germana, ja veurà aquesta quan l'arplegui, ja....

La germana i els cosinets passen una infància difícil amb el nen. És la llei del més fort, que els fa ballar al son que ell toca: Un dia els diu que faran màgia i que es comunicaran amb els esperits. Apaguen les llums i el nen invoca a un gos rabiüt que vingui i que mossegui als nens petits que s'han portat malament. El nen pitja el "Play" del *radiocassete* que son pare li ha portat de Canàries i se sent, a tota vela, un gos enfurismat que borda

molt fort, es el *Flog*, que ha estat enregistrat prèviament pel nen després de fer-lo empenyar a base de bé. Els cosinets ploren amb ganes, no cal donar-los cap mastegot. El nen sap que es qüestió de minuts que li toqui el rebre a ell però, pel que es veu, paga la pena per tal de mortificar una mica a aquests marrecs. Això si, només ho pot fer-ho ell, si algú s'atreveix a molestar-los, és posarà el vestit de Capità Amèrica i exercirà com a tal. Una vegada, a un nen dolent del carrer Sant Jaume que empenya a sa germana, l'arrossega pel fang en el sentit literal de la paraula. El fang i la infantesa també marxen plegades a la memòria del nen molt gran, acompanyades de les *katiuskas* dels dies de pluja, amb les que arriba a la perruqueria amb l'aigua al coll, al coll de les botes, i ha d'anar molt a poc a poc perquè no es vessi i taqui el terra ple de cabells de la "botiga", com diu sa mare, que es posa dels nervis quan arriba el nen, doncs pot passar qualsevol cosa: des que vingui cagat o pixat, o amb els genolls en carn viva, o amb alguna troballa miraculosa que ha fet en un indret perdut i sovint prohibit... Una vegada porta un hámster que diu que un nen del col·legi li ha regalat, és mentida, aquell mateix matí el nen ha agafat *prestats* deu duros del calaix fabricant de diners de la perruqueria i li ha comprat el hámster al mateix nen que un dissabte va venir a dinar cigrons amb botifarra negra fregida i un ou ferrat, un nen fill de l'amo de la Vanguard, empresa de televisors molt important llavors, i criat amb la *tata*, un nen que s'acaba el plat i en demana més i diu que no havia provat mai un menjar tan bo, que els dissabtes a casa-nen-pijo hi ha verdureta i truita i el nostre nen està molt content pel fet de poder presumir d'alguna cosa davant els companys, doncs té una mica de complex d'inferioritat de ser el més pobre de la classe, així que va i li compra el hámster, fotent-li un bon ensurt a sa mare quan li ensenya dins de la caixa de cartró amb forats. L'animaló es batejat amb el nom familiar de "la rata", i sobreviu uns dos anys aproximadament a la casa, mossegant a tothom menys al nen, escapant-se per les nits, doncs obre

la gàbia amb les seves manetes, i es fa una residència alternativa al forat sota la escala a on es guarden les escombraries de la perruqueria, amb trossos de revistes del cor i de fotonovel·les de la Corín Tellado, la millor i més prolífica autora d'aquesta literatura d'assegador, que el nen devora amb ànsia de que passi quelcom més que el petó de rosca final que es donen la minyona redimida i l'empresari salvador, però mai hi ha sort i ho torna a provar amb una de la Selene, competidora ferotge de l'anterior, però aquesta vegada tampoc s'ha tret la roba en cap moment la secretària abandonada pel comptable i redimida per un noi molt trempat que fa els encàrrecs, però que en realitat és un policia bo que investiga les accions fraudulentas del pixatinters casat i amb fills que ha seduït la protagonista. Es un món a part l'assegador; l'escalfor i el soroll de l'aparell aïllen del exterior a la persona damnificada, damnificada perquè és el moment de criticar-la una mica i que sigui la riota de les perruqueres, que son jovenetes i molt amants de la gresca, començant per la mare del nen i la tieta Angelita, boges com elles soles, que fins i tot el dia dels Innocents truquen als pocs telèfons que hi ha a Rubí i pregunten: *¿Es aquí dónde lavan ropa?... ¿No?... Pues, ¡qué guarros! O bé: ¿Es aquí Casa Cubierta?... ¿No?... ¿Pues dónde coño se meten cuando llueve?*

La veritat és que el nen devora literalment tot el que tingui lletres, ja de petit els responsables de la biblioteca del poble li fan un ingrés de cinquanta pessetes en un compte corrent com a premi a la fidelitat d'aquell client menut que cada tarda de sis a vuit remena els *Cavalls Forts* buscant algun *Mortadelo* que s'hagi perdut per la pila, però això mai passa, es veu que la seva revista preferida no ha estat considerada d'interès didàctic pels dirigents de la entitat i s'ha de conformar amb un llibre que parla dels horrors de la segona guerra mundial, un llibre molt gros i pesat, que la bibliotecària, una dona que xiuxiueja i sempre diu: Ssssshhhhhh!, com al cinema, no li fa gaire gràcia que miri, però que acaba claudicant i fent els

ulls grossos davant les preferències del nen. Una vegada un venedor de la Editorial Salvat visita als pares i els ven, mitjançant una estratagema comercial que barreja el col·legi del nen (d'on treu la base de dades de possibles clients), la finalitat didàctica i la simpatia del venedor, una enciclopèdia anomenada "*El mundo de los niños*", lectura que acompanyarà al nen durant tota la seva infantesa i, sobre tot, els tres toms que el venedor adverteix als pares que no ha de llegir, els tres últims, que es diuen "Vuestro hijo", "La familia" i "El niño y el mundo actual" i que són gairebé els primers en ser tafanejats en busca de quelcom prohibit. Ara bé, la novel·la de capçalera per definició del nen és Els Tres Mosqueters, d'en Dumas. Si no la ha llegit deu vegades, no la ha llegit cap. Les aventures d'en Artagnan i els companys Athos, Porthos i Aramis, les putades que els fa la dolenta Milady de Winter, les escenes de llit entre aquesta i Artagnan, -que us pensàveu, que els herois no tenen necessitats físiques?-, i a més, s'ho fa amb ella mentre la molt porca té segrestada en un convent de monges a la veritable estimada d'Artagnan, la dolça-costurera-que-no-és-menja-un-rosco Constance Bonancieux, empleada de la reina Anna d'Austria, que és reina de França, però espanyola d'origen i amant secreta del duc de Buckingham, primer ministre anglès, mentre el rei Lluís de França, poc importa el número, passeja la seva cornamenta per les caceres de cérvols i isards de la cort, pot ser per confondre's amb les seves víctimes, ja coneixeu allò del "*mal de muchos...*" Però el primer ministre francès i dolent de la novel·la, el cardenal Richelieu, vol posar en evidència la reina espanyola, el duc anglès i la cornucòpia reial i, és clar, Artagnan i els seus fidels companys no poden permetre un escàndol així i tot acaba Vint Anys Després, en que els herois ja no són el que eren i tenen que lluitar contra un fill de la difunta Milady, que és tan dolent com ella o més. Bé, ja se sap: "*nunca segundas partes fueron buenas*" i els herois, després de vint anys s'acosten una mica als antiherois que tan li agradaran després

al nen molt gran, pot ser perquè se semblen a ell, o viceversa, vint anys després.

El nen sempre dorm poc, cosa estranya a la seva edat, perquè es queda llegint fins tard sense permís.

Què vols? Pitjor seria llegir sense saber-ne, o sense llibre, o, fins i tot, sense ulls.

Dimecres. El nen no està cansat, tot i que ahir era molt tard quan va apagar la llum de la tauleta de nit. Primer va pujar el pare a donar la bona nit a la mainada, i el nen i el pare varen fer una "pelea", el nen pujat a sobre el llit per arribar a l'alçada del pare. Quan aquest ja no podia més va apagar-li la llum i va marxar, i el nen es dedicà a una de les seves distraccions nocturnes preferides: Espantar a sa germana des de el forat a la paret que, prop del sostre, comunica les habitacions dels nens, tot explicant-li històries de por, protagonitzades per legions de rates enfurismades, dimonis, bruixes, etc. Tots dos germans tenen un cosí a Sant Cugat, l'Antoñín, que, quan es porta malament, te la desgràcia que el dimoni el visita per la nit i l'estira dels cabells, o això explica la tia Anita, germana del pare del nen. Perquè al cosí i no a sa germana?, pensa el nen, en una clara postura a favor de la igualtat de sexes a l'hora de la repartició dels favors d'en Pere Botero. Així que, de tant en tant, tot imitant la tia Anita, s'atansa fins el llit de la nena i li estira els cabells negres, rebels i arrissats. Encara avui, als trenta sis anys d'infantesa, la Sílvia dorm amb el cap tapat, potser per allunyar els mals esperits que de vegades visiten el son dels infants i que s'han instal·lat allà des que era petita. Quan ja la té ben acollonida, el nen la deixa descansar, li ha de durar molts anys la única germana que té. Ara recorda que, quan era més petit, de vegades dormia a casa dels avis amb la tieta Angelita, germana de la mare, que llavors deuria tenir setze o disset anys, i que li explicava un comte que recordarà sempre: A una nena que es diu Angeleta se li mor el pare i, és clar, l'enterren. Dos o

tres dies després, la mare li demana a la nena que vagi a comprar carn a plaça. La nena se'n va a jugar i es gasta els diners que li ha donat la mare en dolços.. Quan és l'hora de tornar a casa, té por del que dirà la mare quan arribi sense la carn per sopar - són temps de misèria - i no se li acut altra cosa que anar a la tomba del pare i tallar-li uns trossos de carn perquè la mare els cuini. Després de endrapar-se al pare - el conte no especifica si el van fer fregit o rostit - la nena és al llit i sent la veu del pare, cada vegada més a prop, que diu: "Angeleta, Angeleta, que ja vaig per la primera escaleta...", i així, un rere l'altre, tots els esglaons que calgui fins que arriba al llit i en aquest moment de màxima tensió el narrador ganàpia li fot un bon crit a qui escolta, al nen en aquest cas, que es caga a les calces de por. Cal disculpar a la tieta Angelita, ja que, de petita, la seva germana, la mare del nen, deu anys més gran, era qui li explicava el mateix conte. La por es transmet de generació en generació. El nen torna a encendre el llum i cap a llegir falta gent! Passa una estona, escolta els pares que puguen a dormir i l'apaga uns instants, fins que els roncs del pare comencen a turmentar la mare i els veïns, que no deuen gosar dir res de l'animal aquest que brama per les nits, no sigui que encara els mossegui. Després llegeix fins que el llibre li cau a terra o se li fon la llum, això li ve de quan era més petit i tenia molta por a la foscor, fins el punt de que mai dormia de costat, per si de cas arribaven els dolents al menys l'enganxessin a l'aguait, pensava ell. Una vegada va veure una adaptació televisiva, en blanc i negre i estudis Prado del Rey, de la Caputxeta Vermella i el llop, i va estar somiant amb el llop durant anys i veient-lo quan apagava el llum. Quina pèrdua de temps, pensarà el nen gran, un llop amb aspecte tan humà (era un actor amb una careta), pot ser per això li va fer tanta por, els homes fins ara li han fet moltes vegades mal, en canvi els llops són tan simpàtics en braços de l'amic Fèlix Rodríguez de la Fuente..., quina pèrdua de temps, repeteix, enlloc de pensar en la Caputxeta lleugera de roba... Però el nen molt gran es

revenjarà algun dia de les pors infantils veient vídeos pornogràfics de la Caputxeta i fins i tot de la Blancaneus i els set nans, si, si, amb els set, sense manies... Ara li falten molt pocs anys per posar-se un pijama ritual, beure's una ampolla d'absenta entre quatre individus que també duran el mateix pijama i anar-se'n tots junts a desenterrar ossos al cementiri vell de Sant Cugat, a les dues de la matinada, per acabar vomitant l'absenta a classe al dia següent. El nen passarà d'un terror paralitzant i exagerat a un menyspreu absolut cap als símbols de l'horror gòtic que conformen els fantasmes de la nostra societat: els morts, la nit, els cementiris, els vampirs, etc. No hi ha ningú que gaudeixi com ell de fer passar por a les noies en una excursió a la muntanya, davant d'un bon foc de camp, o bé quan va a fer marranades amb les primeres nuvietes al bosc, de nit, quan tornen, satisfets – o no tan satisfets, que a aquestes edats qualsevol fotesa esgarra un clau com Déu mana – llavors és el moment de parlar d'aquella pel·lícula que varen veure plegats, la del Jack Nicholson que perseguia a la seva família amb una destrat, ai calla que em posaré histèrica, tranquil·la que vas amb un home, si, ja pots comptar quin home, vigila, que he vist una ombra! Ai, burro! Caldrà que passin quinze anys i unes quantes novel·les de l'amic Lovecraft per la seva ment perquè el nen molt gran torni a mirar sota el llit abans d'anar a dormir. I això només mentre duri la època Lovecraft i els escriptors de la seva escola. Després ja no. Després caldrà tenir por de la soledat, del futur, de quan sabré el que vull ser quan sigui gran, de si trobaré parella estable, si guanyaré diners o seré un desgraciat com deia el pare, si la gent m'estimarà i què haig de fer perquè m'estimin i em reconeixin el que sóc i el que faig. Pors tan irracionals o més que la del llop de la Caputxeta. I igual d'inútils, perquè cap d'elles canvia mai res a fi de bé a la vida del nen petit, gran i molt gran, ans al contrari, li enverinen i l'hipotequen l'ànima vers uns amos que cobren els seus lloguers en una moneda molt valuosa i de la qual cada dia que passa li queden menys

existències. I, quan s'acabin del tot, s'acabarà la seva, d'existència. Sempre li han agradat, al nen, els jocs de paraules. Ah! Aquesta moneda és el temps.

Ara organitza sobre el terra del pati els indis i els vaquers de plàstic, amb diferència el seu joc favorit, per reproduir la pel·lícula que va anar a veure diumenge al Casal Parroquial, generalment un western italià rodat a Almeria, el nen molt gran sap que ara en diuen pel·lícules "casposes", a films com *"Si te encuentras con Sartana, ruega por tu muerte"*, títol que se li ha quedat a la memòria dels molts que va veure durant aquells anys al avui anomenat Casal Popular - ara els parroquians poden ser populars sense por de ser etiquetats de comunistes, i aviat ser popular serà equivalent a ser de dretes, si no ho és ja - a on cada diumenge consumeix amb delectació la coca-cola que es compra al bar del cine amb els diners de la setmanada que li dona el seu pare, que cada vegada que compleix anys li puja vint duros, fins que el nen és tan gran que la setmanada supera amb escreix el que reben els seus companys i amics, llavors el pare, mitjançant alguns càstigs aplicats en els moments justs, deixa la setmanada sense efecte fins que aquesta s'equipara al conveni col·lectiu entre pares i fills que impera als anys setanta, unes mil cinc-centes pessetes a la setmana. El seu pare, del que ell n'està tan orgullós, cada diumenge va a buscar-lo al cinema, i ell es queda quiet, quasi sense respirar, veient el pare com baixa pel passadís d'entremig del pati de butaques, al costat de l'acomodador, que el cerca amb el lot, i pensa: "Que no em trobin", per poder estar una estona més veient pel·lícules, tot i que el tros de cel·luloide que ara està mirant se'l sap de memòria, coses de la sessió contínua, però sempre té aquesta esperança, que el pare trigui a trobar-lo quan més, millor. Què pesat és el pare! Quan era més petit, el pujava als cavallets, i es quedava dempeus al costat d'ell, sostenint-lo. Llavors el nen només volia arribar a ser gran per poder pujar sol a les atraccions de fira. Ara que ja ha crescut, resulta que no cap als

cotxes dels cavallets, concretament al mini taxi a on a ell li agradava pujar. A més, ja no en té ganes, ara el que vol es pujar als cotxes de xoc, i tampoc el pare el deixa pujar sol! Un dia el nen pren vint duros del calaix de la perruqueria i se'ls gasta tots pujant als cotxes de xoc, intentar emular al tiet Antonio, que un dia va fer fora de la pista a un altre cotxe d'un cop molt fort, tot empentant-lo i fent força amb el seu cos en el precís moment del xoc. Però el nen no té el cos de son oncle, i, quan porta uns quants viatges, li foten una bona fava i és dona amb el cap contra el volant, tornant cap a casa amb un nyanyo immens al front i un fart de plorar a sobre que Déu ni do. No li queda cervell per inventar una bona coartada, del mal que li fa, i el pastís es descobreix, com sempre, i aquest nen acabarà a la presó, etc. i sort que, de grans, els cosinets i sa germana li confessen que allà al calaix famós dels diners anaven a cisar tots... És clar, ells rai: com que la culpa sempre era del "tito"... Els millors moments del diumenge són l'estona que passa sol al cinema: quan arriba allà, el primer que fa es buscar el racó més amagat en les petites llotges que hi ha al final de la sala, sap que és un lloc a on van sovint les parelles a magrejar-se, i li donen diners per què els deixi el lloc, com a les pel·lícules, a on sempre donen diners als nens per que facin coses o deixin de fer-les, i és que la vida la veu el nen com una gran pel·lícula, a on de tant en tant el dolor fa que s'encenguin les llums de la sala i que vingui l'acomodador, que duu a la mà que no té llanterna un picador de bitllets com el dels revisors del Ferrocarrils Catalans i et fa una marca a la entrada de la vida, i es tornen a apagar els llums, i el nen torna a la pel·lícula, i reparteix els papers: Per a ell, el del heroi, per a la nena o nen que més gràcia li fa, el de company de l'heroi, que en aquesta peli no es mor, contravenint les lleis de Hollywood, i els papers dels dolents són per al professor de torn, el pare, o per als nens del carrer Sant Jaume, enemics naturals dels del carrer Sant Pere, aliats del nen. A la barra del bar del cine hi ha l'Aceituno, un nen més gran amb una cara de dolent de pel·lícula del

Sergio Leone que li fa molta por al nen, no sospita que, de grans, durant una època seran inseparables, pot ser la millor etapa de la joventut del nen molt gran. L'Aceituno és un nen andalús, cordovès - "*cordobés y hombre de bien no puede ser*", que diuen - i el nen li tem el "*desparpajo*" i la extraversió, més gran que la d'ell i, sobre tot, tem la seva diferència. Sembla que tot el que és diferent ens fa por, i de la por a la violència hi ha un pas molt petit, pas que el nen gran creuarà sovint als quinze o setze anys, quan comenci a anar a ballar; la gent d'ascendència catalana i els de procedència andalusa estan enfrontats, hi ha bufetades cada dos per tres a les discoteques i als bars de les Torres amb la "banda" del Vint-i-cinc de Setembre, veritable "guetto" rubinenc llavors, que són realment terribles quan s'ajunten, però que sols, perquè tard o d'hora has d'estar sol, reben també bones pallisses de part dels catalans del centre, que es reuneixen a les Torres, al bar Napoli. Qui ha dit que el racisme l'han portat els marroquins? El racisme és a dins nostre i no és més que por, aquesta por que ens és tan coneguda, tan pròxima, tan familiar, som tan poqueta cosa els humans, es tan còmode odiar i tan difícil estimar, l'odi allunya l'enemic i ja està, s'ha acabat el bròquil, en canvi l'amor sempre és un començament; estimar sempre vol dir quelcom més, la feina feixuga només acaba de començar en una declaració d'amor, en una encaixada, en una trobada fortuïta, en una cita. És tan cansat estimar! Per entendre això, al nen només li cal fixar-se en les pelis interminables d'amor que fan abans del western, la de problemes que tenen els protagonistes i que no es resolen mai, són pel·lícules de moltes mirades i poc diàleg, com les fan als anys seixanta, pel·lícules que van en contra de la realitat quotidiana, a on la xerrameca es incessant, però ningú es mira profundament als ulls, fins i tot fer-ho està mal vist en un nen, es sinònim de poca solta, com aquell pare que pegava al seu fill i li deia que el mirés als ulls, que els homes no abaixen el cap, ni ploren. Quan el fill, amb grans esforços, mirava al pare

sense plorar, aquest s'encoratjava més, tot acusant-lo de plantar-li cara i encara el pegava més i més fort. També hi ha la por als gitanos, la por de "semblar un gitano", el pare treballava amb un gitano que era un gandul, un altre gitano que treballava a la fleca veïna era un gandul, a més de borratxo i, fins i tot, "feia pudor a fum", li deia l'amo de la fleca. A la Sílvia, per fer-la enrabiard, el pare li diu, per variar una mica la broma - el tema figa tova ja és vell - que és de procedència gitana (la Sílvia es molt morena), que de petita la varen acollir d'un campament i, quan passen amb el cotxe prop d'alguna família gitana, el pare frena una mica i diu que la tornaran amb els seus. I el nen en gaudeix d'allò més, de la broma, tot dient: "Si, si, que torni amb els seus", perquè la nena es la preferida del pare i el nen és el favorit de la mare, o això pensa ell. Les bromes dalt del cotxe li encanten al nen: quan el pare fa que el cotxe tingui sanglot, o que doni corbes molt seguides, o quan es passa el peatge de l'autopista i li ha ficat menys diners del que toca, ho ha fet expressament, és clar, i sona l'alarma de la boca gegant empassa-monedes, com si s'hagués quedat amb gana, i el pare tira cap endavant i els nens, bocabadats, miren enrere, aviam si els persegueix la guàrdia civil. El pare, quan es relaxa i deixa anar la part infantil que porta a dins, és meravellós. Com tots els adults que s'ho permeten.

Avui no és un bon dia, doncs toca anar a punxar-se a la sabateria, a on la mestressa es treu un sobresou donant injeccions als nens que tenen la salut fràgil i al·lèrgia a la penicil·lina, com ell. El nen passa de ben petit una hepatitis de lletra desconeguda, seguida d'un reuma a la sang que el fan estar-se gairebé un any al llit, i cada dia del món l'han de punxar. Però abans, com a condició *sine qua non*, aniran mare i fill a comprar una llibreta per pintar i un llapis a la botiga de *Novedades el Siglo*, familiarment anomenada Cal Víctor. Més tard, vindrà a punxar els nens la Montse de la farmàcia, una dona alta i ferma, soltera però amb fillols per tot el poble, de bé que tracta als nens. Es la pionera del mètode del copet a la galta del cul

abans d'endinsar-hi l'agulla. Sempre el punxen al cul i després li costa de caminar, fins que, a força d'insistir-hi molt, al final el punxen al braç, que fa més mal però no el deixa tan baldat. Al nen no li fa por l'agulla, ben aviat comprèn que és el líquid quan entra el que fa mal de veritat. Amb la Montse les injeccions seran menys doloroses, potser pels dolços que reparteix després de dir les paraules màgiques: "Veus, ja està. A que no t'ha fet mal?". Tot i això, un dia que la Montse ve tard i el nen, que està adormit, es resisteix en somnis, li esgarrapen el cul entre tots - hi ha també els infermers *amateurs* cridats d'urgència perquè l'aguantin - amb l'agulla hipodèrmica. I és que les injeccions poden amb ell! Quan van a veure al Dr. Giner, el seu capçalera i pediatra, el nen, després de prendre-li el fonendoscopi i auscultar al metge, sempre li prega que no li recepti injeccions, tot plorant i protestant a la consulta. Al metge li fa gràcia el nen, i li diu "tragabolas", perquè una vegada, de petit, es va empassar una bola de coixinet bastant grossa, que afortunadament va sortir pel seu conducte habitual. Passa el temps i el nen deixa de tenir la salut fràgil i, quan veu a la Montse de la farmàcia els dissabtes al migdia asseguda al rentacaps, esperant que la mare acabi de dinar - ella gairebé sempre té el primer número de la tarda - ja no li fa cap por i li demana xiclets i pastilles de goma que la Montse porta amagades a la bossa.

Un diumenge, quan el nen té uns vuit anys, va a buscar a la pastisseria Ventura croissants amb nata muntada, com sol fer cada dia festiu de l'any. Però aquell dia tot esdevé diferent: Al cap d'una hora comença a trobar-se malament, un fort mal de panxa que no se li passa fins que, dos dies després, van a parar a la Clínica del Remei, a Terrassa, i el cirurgià els diu que s'ha d'intervenir d'urgència, puix es tracta d'un apèndix molt perforat i el nen és a punt d'anar-se'n a l'altre barri, com diu la mare. El dormen amb una injecció i es desperta a l'habitació de matinada, demana menjar i li porten un trist suc de taronja, cosa que no li fa cap gràcia; a sobre de trobar-

se fatal, no el deixen menjar. Quan a la fi pot menjar, al cap de dos o tres dies, la mare i ell han de dinar d'esquena, doncs el nen no pot riure perquè li fan mal els punts de la ferida i tan sols el fet de saber que no poden riure ja els fa una gràcia tremenda. Per no parlar de les visites, que li porten *Mortadelos*, i *Pulgarcitos*, i ell no pot llegir-los, tot i que se'n mor de ganes, perquè el fan riure, i els acaba llençant amb força i ràbia contra la paret, i riu i plora al mateix temps, com després, a la vida, li passarà tantes vegades. Quan van tots dos, mare i fill, a menjar un entrepà al Frankfurt Llobateras, a on hi ha un pobre noi treballant de cambrer que parla malament, i els diu: "*Què volz, moztaza o tozmàquetz?*", la feina és seva per a acabar-se l'entrepà. Un dia el nen molt gran i una núvia que té van a menjar un entrepà i s'han pres prèviament una substància prohibida d'aquestes que fan riure facis el que facis i el nen, coneixedor del que passarà, abans de dir res ja esclata a riure i es tanca al lavabo. Estan sols al bar i quan surt, tot confiant en que la noia haurà ja demanat el que volen, es dona compte de que encara està rient tota sola, mentre el pobre cambrer, sens dubte acostumat a que la gent se'n fumi del seu defecte, espera que la parella es sobreposi, donant-los una lliçó de paciència i educació a tots dos. El nen està una setmana sencera a l'hospital i fa amistat amb un altre nen de la seva edat que l'han operat de la *cuca*; resulta que tenia més pell del compte i li han tingut que tallar. A això anomenen els grans *fimosi*. Li han col·locat una gàbia sota el llençol per que aquest no li toqui les parts afectades per la operació. El nen pensa que té una certa lògica que sigui una gàbia: moltes vegades li diuen allò de "portes la gàbia oberta, se t'escaparà l'ocell" o: "portes la farmàcia oberta". Queda clar que l'ocell és la *cuca*, el que no està tant clar és què cony pinta la farmàcia en tot això, per més de "guàrdia" que estigui aquesta, a dins no hi ha ocells, ni tampoc cuques, com no sigui la del farmacèutic..., a més, si s'escapa l'ocell, no pot anar gaire lluny, doncs té els ous allà..., no? Més val no trencar-se el cap, quan siguis

gran ja ho entendràs. Quan de gran, seixanta, pot ser? En aquest cas, encara té temps per a esbrinar-ho. Un bon record de la Clínica del Remei és el d'una monja que té cura del nen com si fos seu, no s'assembla en res a les altres *germanes* que el nen ha conegut fins ara; bé, menteix: la Sor Irene del jardí d'infància del Regina Carmeli era un amor de dona. Com aquesta, que fins i tot no s'enfada pels tres o quatre termòmetres que el nen trenca durant la seva estada a la clínica. Gairebé sempre succeeix al wàter, el nen duu el termòmetre a l'entrecoix, s'asseu a la tassa, no és recorda de l'aparell i aquest cau i es trenca. Paga l'Assistència Sanitària Col·legial, tot menys el extres, com l'aigua de Vichy Catalan i alguna cosa més que ja ha oblidat. I, parlant de memòria, el recordatori més gran que li queda al nen d'aquesta experiència és una cicatriu enorme a la part dreta de la panxa, que durant molt de temps li farà unes pessigolles insuportables depèn de com i qui li toqui. També li farà mal durant els canvis de temps i la compararà amb la de sa germana, que només va estar un parell de dies a la clínica, i és la meitat de grossa que la seva o fins i tot menys. I es que la Sílvia és, i ho serà sempre, una figa tova, fins i tot per a les operacions. A més, sa germana no va haver de fer festa del col·legi durant tot una setmana, ni va sentir els crits del vell que ocupava durant les primeres nits una de les habitacions del costat i que cridava com un boig, fins que es va morir, ni va passejar amb la monja, muntat a una cadira de rodes, per la secció de poliomièlítics de l'hospital, ni va estar a punt d'anar-se'n a l'altre barri.

Això si que va ésser una aventura com cal!

Dijous. Quan el nen baixa de dormir i entra per la porta de la perruqueria, veu totes les dones, mare i tieta incloses, enganxades al vidre de la finestra del local. Són allà per veure una núvia que és casa avui i s'ha anat a fer les fotos al retratista Vilardell, el *borratxo*, com li diu tot el poble, que és un dels veïns de casa. Són dos homes sols, pare i fill, i la mare del nen diu que tots dos beuen, encara que el que té la fama es el pare: les males llengües diuen que va matar de gana a la seva dona, la senyora Ramona, d'avar que era, que ella també bevia, perquè, és clar, si només hi havia vi a la casa, alguna cosa s'hauria de posar a la panxa, la pobre dona. Quan es morí el Felip, el retratista pare, el nen sentirà dir a sa mare que els diners resten amagats dins la gran casa cantonera amb la baixada de Sant Joan i que el fill no els trobarà pas mai. Durant una bona temporada, el nen es desperta cada diumenge amb els crits i els insults que el fill li fot a son pare. El nen enganxa l'orella a la paret i sent com l'Antoni, el fill, que es diu igual que el pare del nen, escridassa al vell, repetint quantes vegades calgui l'expressió: "Cara gruixuda, cara gruixuda...". L'Antoni tenia un germà que va estar internat en un sanatori i que va morir a casa, quan havia estat donat d'alta, de gana, sempre segons informacions de Ràdio Macuto, és clar.

A l'altre banda de la casa tenen de veí al carboner, que té dos fills ja grans, la Montse i el Jaume, la Montse és soltera i el Jaume és separat amb dos fills, que de tant en tant venen a passar els diumenges amb son pare. Tenen una col·lecció d'indis i vaquers de plàstic i un *fuerte* realment bonics i, per al nen, quan venen els fills del Jaume, veritablement és festa major. Un Nadal, quan el carboner ja és mort i la seva filla ha muntat allà una tenda de llanes, el nen gran ajuda a en Jaume a decorar l'aparador de la tenda amb els mateixos indis amb els que jugava de petit. I que encara hi juga, malgrat que ja és, en teoria, massa gran per fer-ho. La opció sexual

del carboner tampoc queda massa clara, l'Esteve li ha explicat que les primeres palles les hi va fer ell, el carboner, confirmant el que es diu *sotto voce* per tot el poble.

Porta per porta amb el carboner hi viuen els del forn, que tenen un nen de l'edat del Xavier, en Carles, "Carlus", li diu el nen. Són èpoques de castellanització de les paraules, de les formes, de la vida en general. La feina que tindrà el nen quan sigui gran a catalanitzar-se! El pare d'en Carles, per tal de fer enrabiatar al nen, li diu sempre que, de molt petit, el nen va posar un ou a un cove de pa, com si això fos la cosa més vergonyosa del món, i el nen protesta, tot dient que no és veritat, però, com que el forner li diu que ell era molt petit i que no se'n pot recordar, el nen fins i tot té dubtes, encara que se'n guardarà de manifestar-los. Els pares d'en Carles marxaran i deixaran el forn als seus cunyats, el Pere i la Pepita, que tenen una filla gran, la Judit, i que són també bona gent, sobre tot la Pepita, que li dona els trossos de coca de forner que cauen i queden al costat de la guillotina. Al nen li agraden especialment els que fan rec-rec, que són ben torrats i farcits d'oli. La Judit, de gran, esdevé una noia molt mística, que fa ioga amb la canalla del barri, i meditació, i que tot de cop coneix un homenet que toca el sikhtar, un instrument allargat, de só tranquil·litzant, que fa sospitós de "hippie i melenut" a qui s'hi acostava gaire. Els Beatles l'han posat de moda a l'estranger uns anys abans, al incloure'l en els seus últims discs. Tots dos, l'homenet i la Judit, s'escaparan i se'n aniran cap a la Índia i els pares, desesperats, fins i tot els posaran un detectiu. No fa gaire el nen molt gran veu a un diari de tirada nacional al gendre del Pere i la Pepita, fotografiat amb l'instrument i, a sota del peu de foto, un comentari sobre els dos viatges que fa a l'any a visitar i rebre consells del seu mestre, un guru hinduïsta de nom llarg i impronunciable. Li cau bé l'homenet, ara. A sobre del forn hi viu el que va ser el primer dels propietaris de la fleca, ara ja retirat, i amo de la finca, el senyor *Teodoro*, i la seva dona, la senyora

Carme, que reben de molt bona voluntat les visites del nen i li conten històries del Rubí d'abans, i de la guerra, i dels moros, que l'impressionen tant que, quan sent des del llit els petards de la primera revetlla que recorda, es pensa que algú està bombardejant Rubí i ho passa fatal. El seu únic fill, solter, el *Franciscu*, inventor de la broma del cova, serà més tard la primera persona que explicarà al nen que abans d'en Franco hi havia hagut alguna altra cosa. I li parlarà de la República, i de les malifetes dels nacionals vers Catalunya, i de quan Millán Astray va donar una bufetada a l'Unamuno, perquè aquest va dir-li en un acte públic: "Ustedes han vencido, pero no han convencido", i de les "checas" que els comunistes tenien al carrer Vallmajor i al carrer Saragossa, a Barcelona, i de tantes i tantes coses que a col·legi ni tan sols existeixen per a la història oficial. I els mites catòlics, apostòlics i romans començaran a trontollar i a caure pel seu propi pes, agreujats perquè el *Franciscu* de tant en tant, per fer-lo enrabiard, l'anomena "tinent Xavier" i "mossèn Xavier", quan el nen contesta a la tòpica pregunta de què vols ser quan siguis gran enumerant els oficis que la cultura del règim situa dalt de tot a l'escala de valors per als futurs soldats de Crist. Tanmateix serà el professor d'anglès, francès i, no oficialment, de català, del nen i sa germana, la Sílvia. El nen molt gran encara recorda, emocionat, com el Sr. Teodoro obria la porta del despatx i li deia al seu fill, assegut en front del nen, en plena lliçó d'anglès: "Diu que han vist un indi a la estació". I el *Franciscu* li seguia la corrent al seu pare, en el més pur estil d'humor català, aquell que es fa sense riure ni tan sols somriure, i el nen obria els ulls i les orelles al màxim, fins que, tard o d'hora, descobria que li estaven aixecant la camisa. Al darrera de la tapa dels comptadors de la llum, a l'escala de cal *Franciscu*, es a on el nen amaga els paquets de tabac quan els mitjons i els calçotets ja han deixat de ser uns llocs segurs. A casa seva pot haver-hi un registre en el moment menys pensat, gairebé com passarà a la caserna, quan el nen molt gran faci

el servei militar. Entre casa seva i el col·legi de l'Obra de Deu, el nen ha fet un preparatori que després li anirà d'allò més bé quan vagi a fer el servei militar a Miranda de Ebro, Burgos, a la I Unitat de Ferrocarrils. Aquesta sensació d'estar perseguit i de ser culpable fins que no es demostrï el contrari que molta gent es troba a la *mili* per primera vegada a la seva vida, per al nen serà pa sucat amb oli i s'hi adaptarà des del primer dia. Fins i tot li acabarà agradant tant com per intervenir de bon grau a les interminables i tedioses rondes d'aventures militars que tothom explica amb orgull en acabat els catorze mesos d'esclavatge, ja amb la *blanca* a la butxaca. Als quaranta anys d'infantesa el nen escriu un llibre i té el plaer de recuperar el tracte afable i la immensa cultura i dolçor de l'amic *Franciscu Alujas Oliana*, que li fa la presentació a l'Ateneu de Rubí, tot dient davant de la gent unes mentides piadoses, és suposa que ho fa per motivar al nen molt gran a que escrigui més. Davant de casa viuen l'Isidre i l'Anneta, propietaris d'una botiga que es diu "Creaciones Eulalia". L'Isidre sempre li fa broma al nen i el fa enfadar des de l'altre banda del carrer i, quan pot, s'afegeix a la broma del cova i de l'ou, també. Al costat de l'Isidre hi viuen unes dones solteres que tothom diu que són boges. Es veu que ser solter, viure sol i parar boig forma part d'una elecció vital que fan algunes persones, doncs a tots els carrers hi ha algú, normalment dones, que els passa això. Algunes escombren constantment, d'una forma obsessiva, altres no fan neteja mai, i la merda gairebé se les menja... Ni ha d'altres que viuen per donar menjar als gats dels carrers, o als gats de dins de casa. El nen aprèn des de petit que, allà a on hi ha molts gats, normalment hi ha algú tocat del bolet. I, ja gran, li ve a la memòria un home que vivia allà al carrer Fondo, a vint-i-cinc metres de casa seva, que era planxador i que tenia la botiga plena de gats. Alt i prim, sense cap parentesc conegut amb en Bufa, sempre era a la porta del seu talleret, es fregava contínuament les mans i sempre somreia als nois joves que passaven. Deia la gent que li agradaven els homes i que

havia estat ajuntat amb un sastre que va morir, deixant-li el local. Però ningú no li portava cap peça de roba per planxar, com no fos per caritat. Al nen gran li agrada pensar que era allà a la porta esperant que el seu *marit* el vingués a buscar i se l'emportés amb ell, a confeccionar túniques i planxar-les a una altra dimensió, a un altre cel que no fos el dels cristians, que et fan presentar el certificat d'heterosexualitat demostrada per poder-hi accedir. No n'hi ha prou amb haver estimat de debò, ni tan sols compten les penúries que hakis pogut passar, les riotes de la gent "normal", la repressió soferta, la solitud immensa del que queda viu... perquè d'això devia estar boig aquell bon home: de solitud.

Al nen molt gran li agrada pensar en l'home que es fregava les mans a la porta del seu taller ple de gats i records d'amors prohibits, i fins i tot li venen ganes de dedicar-li aquest capítol.

Fet!

Divendres. Avui ha vingut l'avi a buscar el nen molt d'hora al matí. La mare ja tenia la bossa preparada, amb l'entrepà de truita freda i pa amb tomàquet. L'avi i el net se'n van cap a la platja. Van a la Barceloneta, als banys *Los Astilleros*. Agafen el tren tots dos i baixen a Muntaner, a on puguen a un autobús que els porta fins a la platja, diu l'avi que així s'estalvien una pela per cada bitllet. “Ja us ho trobareu quan em mori”, sempre raona l’avi, tot justificant aquests estalvis constants. I té raó, quan mori llegirà a les filles uns quants milions de pessetes que la companyia de transports públics haurà deixat d’ingressar, deu ser per això que donen el servei que donen. Abans d'entrar per la porta dels banys, van a un estanc de la Barceloneta i l'avi es compra uns purets *Entrefinos*, segons ell són de contraban, i, per al nen, una coca-cola doble per la meitat del preu que val una de normal al bar de a dins dels banys, a on tenen uns preus gairebé astronòmics. L'avi no vol consumir mai res a aquest lloc. Un dia va venir la mare, un dilluns que tenia festa, i varen dinar

tots tres allà al bar, pagant la mare, és clar, i l'avi va estar remugant tota l'estona per tal de manifestar la seva disconformitat amb aquella despesa inútil. Es clar que, a l'hora de prendre's la coca-cola doble, el nen ja la troba calenta, però no diu res i se la beu content, mentre mira l'avi com es fa el seu *picnic* particular allà en mig del passadís que comunica la piscina de les dones amb la platja pròpiament dita: barra de pa, navalla, tomàquet sencer, oli en un antic pot de xarop, sal, carmanyola, vi... Al nen li agradaria ser a la sorra enlloc de estar estirat sobre aquell terra tan dur, per a on passen tantes dones, però el sentit del ridícul de l'avi Ramon és totalment diferent del de la resta de mortals: és gairebé inexistent. Són dies de secrets compartits, d'històries d'abans, d'acudits verds, de mirar les dones rostides per l'abús d'oli solar i de crema de la vaca. Dies de classificar-les, n'hi ha de minyones, de putarrots, de peixateres, tot un ventall d'arquetips femenins en el vocabulari de l'avi Ramon ajagudes a la sorra d'aquella platja dels anys seixanta, enfundades en vestits de bany que tornaran als noranta i que el nen no distingeix, encara falten uns anys per portar als banys a la seva primera núvia, la de la piga grossa a la cara, i intentar magrejar-la dins la caseta de fusta a on ho haurien de fer de peus i a on ella es nega en rodó, li fa mala estrugança, els poden sentir, pot venir l'home aquell, moreno i andalús, que n'és l'encarregat, i fer-los fora dels banys, si arriba a escoltar els tímids ais i uis que ella emet quan fan *un polvo franquista*, que consisteix en refregar la tita d'ell entre les cames ben apretades d'ella, mentre la ment d'ell s'imagina que la té ficada al forat, de tan mullada i excitada que està ella... Són dies de colar-se per la ruta del mar, vorejant la tanca que separa els banys dels pobres dels que no ho són tant, i entrar a gaudir de les instal·lacions, més luxoses però ja una mica atrotinades, dels banys *San Sebastián*, a on hi ha una piscina que és diu la *Deli* – diu l'avi que allà hi van els marietes – i a on hi ha també una altra piscina que en diuen olímpica amb un trampolí molt alt que ara resta tancat

al públic i des d'on el pare del nen es tirava de jove, tot fent el salt del àngel, li explica l'avi. La piscina té uns ulls de vidre a la part de baix des d'on es poden veure els saltadors com entren a l'aigua. I el nen es queda mirant encisat, somiant en un futur que no arribarà mai, a on ell també es tirarà com ho feia el pare. També van als banys *San Miguel*, que comuniquen amb els *Astilleros*, o sia que s'hi pot accedir gratuïtament, i allà contemplen sovint, una tanca que rodeja un tros de sorra, apartant-lo de les mirades indiscretes de l'exterior. L'avi el posa al dia: és un solàrium per a dones, a on poden prendre el sol amb els pits enlaire. I un dia veuen un home que està mirant per un forat de la valla, amb una mà dins del banyador, la qual mou amb un ritme frenètic... Ostres, avi, se la està pelant descaradament davant de tot·hom...! i l'avi riu, i més tard li explica l'acudit de la tocada de cornetí, que ara, amb quaranta anys d'infantesa a sobre ja no té cap gràcia però si molta tendresa, i allà passen el dia i tornen els dos a casa feliços i torrats de sol per totes bandes. Fumen cigarretes roses que recullen del terra, l'avi deixa fumar al nen, per a aquestes coses és força lliberal, i tenen un paquet de tabac a mitges a on cada cigarreta és de son pare i de sa mare, és com un hospici de cigarretes, això si, les burilles no, fins aquí podíem arribar, ja no estem en temps de guerra, tenim la nostra dignitat, oi que sí, *Javier*? Si, avi.

Fan molt bones miques tots dos, l'avi i el net, l'avi el fa riure molt, sobre tot quan la iaia Tresina és a sobre la taula escoltant el programa de l'Helena Francis, ben enganxada a l'aparell - és bastant sorda la iaia Tresina - i l'avi li diu: "Ja estàs escoltant la *mula Francis*?". Tots dos juguen molt sovint a cartes, al joc del *Kao*, i el nen s'emprenya perquè perd, sovint també, i l'avi riu i li diu: "Paga, Pepet", frase que el nen molt gran ara suposa que es devia d'utilitzar quan l'avi anava al Casino a jugar a deu rals la partida, tot i que li costa imaginar-se'l perdent deu rals. Amb el temps, el nen ensenya a jugar a sa germana i també li diu "Paga, Pepeta", tot imitant

l'avi. Però la nena, que de tonta no en té ni un pel, encara que de vegades ho sembli, aviat el guanya també, i aleshores ja estan les raons assegurades.

I és que de perdre, el nen, potser no en sabrà mai del tot. Quan el nen gran s'afecciona a jugar al golf, l'esport més important a casa seva, doncs és el que els dona de menjar, un dia no li surt el cop com ell voldria i, molt emprenyat, estavella repetides vegades el pal de golf contra un arbre. Això ho fa sovint, perquè no és ni molt menys una promesa de l'esport i acostuma a fallar un tant per cent molt elevat dels cops. Però aquell dia son pare l'està veient des del *green*, i quan el nen gran arriba allà, els pals són per a ell, i el càstig és no jugar a golf durant un temps, i després d'aquest temps arriben les notes, i s'ha acabat el golf per sempre més. El nen molt gran no va a les manifestacions contra l'ampliació del golf que s'han fet a Rubí perquè li sembla una contradicció anar en contra de l'esport que li ha donat de menjar tants anys. Ara que ho pensa, el nen molt gran va conèixer un cansalader d'Alacant que és va fer vegetarià i que va reconvertir la seva tenda en una boutique vegetal de primer ordre. Però aquest segur que hi creia força. En canvi, al nen li fa una mica de mandra sortir a cridar al carrer per l'ecologisme i contra l'esport. Perquè el nen gran surti al carrer ha de ser de Bòsnia cap amunt i, si és en silenci, millor. Ara, si s'ha de criticar, criticarà com el primer, eh! I es farà escoltar, perquè al nen gran, durant tota la seva vida, li agradarà el so de la seva veu, i trobarà que parla bé en públic, te un do natural, i això li aixecarà estúpidament l'autoestima, - concepte que fins i tot el corrector de l'ordinador subratlla com a desconegut -, el fet de fer-se sentir, i jugar amb les paraules, i humiliar els altres tot abusant d'aquesta facilitat de parla el fa sentir gran, i intel·ligent, i... un veritable *gilipolles* mentre escriu aquestes línies. Al col·legi de l'Opus, a part de ser considerat un nen perillós i contaminant per als companys, també coneixen el seu amor per la literatura, i per la llengua, i pel teatre, que escriu i dirigeix des de molt petit, encara que no el deixen

actuar molt sovint, doncs pensen, i pensen bé, que li agrada molt el protagonisme de sortir a l'escenari en el paper principal, que ell mateix s'ha escrit a mida, i el castiguen sense poder actuar cada dos per tres. Gran sistema pedagògic el que regna allà! Una vegada passen unes pel·lícules que patrocina la casa Coca-Cola sobre el gran jugador brasiler Pelé i, com que llavors al nen el futbol ja li porta fluixa, s'escapa a jugar o a enredar, que és el que veritablement li agrada. En aquest lapse de temps desapareix el llistat de les notes trimestrals de literatura del despatx del professor, un veritable cabronet, i, és clar, el nen és el principal sospitós del crim. El professor el tanca a la biblioteca durant uns quants dies i, de tant en tant, el visita per interrogar-lo sobre la malifeta i, és clar, el pega mentre li fa preguntes. Com que el nen no confessa, l'envia al pavelló dels nens més grans, a on cau en mans d'un altre desapareixiu que l'amenaça amb fer venir un inspector de policia i tot. Quan surti del col·legi, el nen rumiarà durant anys sanguinolentes venjances contra aquests malparits educadors d'escola de pagament que li han tocat en sort. Afortunadament, aquestes no arribaran mai. Però la llavor de l'odi i la violència esclatarà en altres manifestacions que l'ànima infantil no pot ni tan sols imaginar-se.

I tot això en nom de Déu... Ai, cony de Déu! Ai, figa de Déu!, com diu una velleta molt salada, veïna de la perruqueria.

Dissabte. Avui el pare duu els nens a Sant Cugat, a casa de la iaia "Pato", com li deia el nen de petit (realment es diu Patrocínio), amb la tieta Anita, el tiet Julio i els cosinets, l'Antoñín i la Glòria. Allò sí que és xalar! Tot el dia el passen al carrer, anant en bicicleta i fent gamberrades, allà al carrer Escaletes i rodalies. Ve a ser una mica com l'alliberació de l'autoritat paterna. A la tieta Anita li encanten els nens i els deixa fer més o menys el que els ve de gust; i van d'excursió, i mengen entrepans sense límits, amb el tomàquet molt refregat al pa, tan refregat que sovint s'hi deixen trossos a dins, que li donen al entrepà un regust dolç i bo.

Fins i tot un dia el nen pateix una indigestió de musclos amb salsa, de tan menjar-ne, i s'està tota la nit vomitant. L'única que té una mica de geni a la família de Sant Cugat davant les malifetes dels infants és la iaia Patro, però mai arriba la sang al riu. El joc de cartes que predomina allà és el set i mig, i tota la família hi juga sovint al costat de la llar de foc. El que més li agrada fer al nen es anar en bicicleta, cosa impensable a Rubí, doncs el pare no li ha volgut mai comprar-ne una - tot i que cada any per Reis el nen la demana – no fos que prengué mal o atropellés algú. Quan, a la fi, cau el desitjat vehicle, guardat a la torre de Valldoreix, el nen gran ja no està per bicicletes, més aviat està per les nenes que tenen pits i es donen petons amb llengua amb els amics que estan de més bon veure que ell, que li sobren deu quilos de pa amb tomàquet i acompanyaments. I a la torre de Valldoreix tan sols hi va el nen gran quan el castiguen, fins i tot una vegada hi està un parell de setmanes tancat perquè el pare descobreix que el seu fill de catorze anys és el *pispa* que buida les butxaques i carteres del vestuari dels socis del club de tennis a on el pare va a passar moltes estones d'esbarjo practicant aquest noble i britànic esport. Amb una flema gens britànica, estava bé al seu fill i el tanca a la torre de Valldoreix, a on el nen porta els horaris completament canviats: de dia dorm, i de nit veu la tele i llegeix *Cien años de soledad*. Ah! I cuina i jala com una llima, engreixant-se encara més del que està. I se la pela fins a on li permeten les seves forces, pensant en les amiguetes recents, amb les qui ha compartit ja algunes festes particulars, però encara cap magrejada, ni morrejada, ni arrambada d'aquelles que es mullen els calçotets, i fins i tot es marca la rotllana als pantalons Levi's pell de prèsec dels amics més primets i agraciats quan han acabat de ballar una d'aquelles llarguíssimes tandes de lent que punxa el Rafa, que esdevindrà molt més tard cunyat del nen i pare de les seves nebodes, dos bombonets que li fan venir ganes, als quaranta anys d'infantesa, de tirar la llibertat individual per la finestra i donar-les un

cosinet perquè juguin a metges. Un dia, a la torre, es queda tancat a un lavabo a on la porta s'obre cap a dins, per tant ha de trencar la porta gairebé per la meitat per poder sortir. Amb el temps, aquell lavabo s'anul·larà com a tal i només s'utilitzarà per tenir-hi la rentadora i el cova de la roba bruta. De totes maneres, l'ensurt i l'esforç que el nen gran ha de fer per trencar la porta a cops de puny i de peu són considerables, i la suada, en ple més de juliol, dins d'una habitació de menys de dos metres quadrats, és una experiència que el nen gran mai oblidarà. Uns anys després, quan tots dos germans son un pèl *hippies-punkies*, el pare prova a tancar dins la torre a la nena, a la figa tova, la qual, sense pensar-s'ho dues vegades, salta la paret, agafa el tren i es planta a la plaça del Domènech de Rubí, a on el seu germà *flipa*, i no només pels porros que s'està fumant amb els col·legues al banc que hi ha davant la xurreria, no, sinó per la decisió de la que fa gala sa germana quan baixa del tren i diu que s'ha escapat, que donin pel sac al pare, que ella no es queda allà tancada. Amb només catorze anys!

Aquests dissabtes de disbauxa a Sant Cugat, a casa la família paterna, només són comparables als quinze dies que els pares marxen a Torremolinos, al maig, i els nens es queden amb el tiet Antonio i la tieta Angelita, i amb els cosinets, el David i la Jali. La Jali és la fillola del nen, ho havia de ser-ho el pare del nen, el padrí, però era de viatge i ell el va substituir, cosa de la que n'està orgullós, doncs no tothom als set anys és padrí d'una nena tan maca i tan rodoneta com la Jali. Quan la fillola ja camina, el nen li pregunta sovint: Vols una *lulu*? (Vol dir una oliva, en el llenguatge de la Jali) i la nena diu sempre que sí. Fins i tot deixen fumar al nen, els tiets d'una i altra banda, quan és una mica més gran.

El dia que és visiten totes les cases de la família en un mateix matí és el dia de Reis (més tard aquesta diada passa al Nadal, al Pare Noel, per raons pràctiques de les que no estan gaire allunyats, ai!, els interessos comercials). Aquest dia el nen s'aixeca més d'hora que mai i se'n va al llit

dels pares, intentant que aquests s'aixequin abans per anar a obrir els regals que esperen a baix, a la perruqueria. El pare sempre es fa el ronsa, tot dient-li que els reis no han vingut perquè se'ls ha punxat una roda del camell o alguna altra mentida innocent per donar més misteri a la cosa. Quan sent els cosinets de dalt que corren i criden embogits pels regals i que baixen les escales per anar a buscar els Reis de la perruqueria, vol dir que ha arribat l'hora de la veritat. Llavors comença veritablement la màgia d'aquesta festivitat. Després d'haver vist els indis i altres regals que li han portat aquest any, el nen i sa germana puguen dalt, a casa els tiets, a buscar els Reis d'allà. El pare se'n va a treballar una estona al golf i, quan torna, els nens ja estan arreglats per anar a buscar els Reis dels avis, d'una i altra banda. Per la tarda el nen no dona abast per jugar amb tots els regals, i ha de començar a establir ja l'ordre de preferències que dominarà fins l'any que ve. El nen molt gran recorda amb delectació una tarda de Reis que varen fer a la televisió "Beau Geste", una pel·lícula d'en Gary Cooper que li agrada molt a l'avi Ramon, a on un reduït grup de soldats de la Legió Estrangera francesa que conviuen en un petit fort enmig del desert son assetjats per mils i mils de moros lletjos i dolents. Els europeus resisteixen posant els morts a les muralles amb el fusell apuntant com si fossin vius, i els que són vius de veritat desapareixen des de darrere els caiguts. Hi ha un sergent molt dolent, que és el que no vol rendir-se ni fugir, només vol un diamant que té el Gary Cooper en el seu poder. Però d'aquest diamant depèn el bon nom de la família, i la última cosa que faria en Gary seria permetre que caigués en mans dels dolents. Al final acaba tot com el rosari de l'aurora, mora l'amic Gary, i el seu germà a la ficció, el Ray Milland, li fa l'enterrament viking, és a dir, el crema, mentre l'altre germà, destinat a una altra companyia, arriba en missió de rescat i és a temps de tocar la trompeta en el, podríem dir-ne, funeral improvisat. L'avi Ramon es mor abans de conèixer el vídeo, si no encara l'haguessin tornat a veure junts unes quantes

vegades, aquesta peli. L'avi Ramon es mor mentre el nen molt gran està fent la *mili*, i el pare del nen li comunica la notícia per telèfon, recomanant-li que no demani permís per venir des de Burgos, que no val la pena veure el quadre que hi ha a casa. El nen li fa cas, és el més còmode, i es queda al quarter, i sempre més li quedarà un sentiment de culpabilitat per no haver anat a l'enterrament, per no haver compartit amb la mare un dolor tan intens, per no haver plorat per l'avi estimat, és clar que els homes no ploren, i menys quan estan servint la pàtria, però no oblidarà mai l'avi plorant quan veien Beau Geste plegats i sempre que sent al Rudy Ventura o a un altre tocant la *Balada de la Trompeta* recordarà a aquell humil mecànic que explicava l'acudit de les tocodes de cornetí - massa dolent per transcriure'l - , quan el venia a buscar amb el seu mig puret a la boca per anar a la Font de la Magnèsia, o a qualsevol altre font de les moltes que hi havia llavors a Rubí, quan el portava en el mateix carretó en el que aplegaven les pinyes, els bolets, els cargols, perquè el nen estava cansat; quan li ensenyava un trau mal cosit que tenia al costat dret i li explicava que va estar internat a l'hospital de Sant Pau, a la secció d'ossos, tot vivint una experiència esfereïdora - imagineu-vos una sala amb quaranta malalts als anys trenta - quan anava a estiuejar una setmana a l'any a Mataró, a l'hotel Suís, un establiment del qual el nen molt gran en recorda l'atmosfera que un s'imagina que tindrien els hotels al segle passat, quan prenia el sol a la *xida*, com deia ell – volia dir el pati de casa seva, en front de l'Escardívol - amb un banyador de dos colors que li arribava més amunt del melic, quan recollia *cosconilles*, una mena d'enciam salvatge que es menjava en temps de fam – una vegada en va donar una bossa al nen i aquest, molt content, va anar a donar-li a sa mare. La mare va dir-li: “Prou en vaig menjar quan passàvem gana, ara no en vull pas”. El que va sentir el nen és comparable a quan li va comprar a sa mare un cançoner dels Beatles i aquesta, evidentment, va dir-li que no li agradaven aquells jipis peluts, no

amb aquestes paraules, és clar... I és que és tant fàcil decebre una ànima infantil que el nen ganàpia, que vol ser pare algun dia, al menys això, doncs dubta seriosament de la possibilitat de ser avi (els quaranta anys d'infantesa no solen fer miracles quan un és fumador i consumidor d'embotits i de begudes alcohòliques els caps de setmana), sempre voldria tenir unes paraules de lloança, un gest d'interès pels regals i per tot el que provingui dels fills, fins i tot quan estigui assegut davant de la rentadora de cervells per satèl·lit o cable, després d'una dura jornada de treball, quan sobrepassi els cinquanta anys d'infantesa i no tingui esma ni per escriure pseudomemòries com aquesta... – Ara li venen al nen gran al cap les imatges de l'avi cantant-li allò de: “Anem tots plegats cap a Xauxa, i no ens entretinguem...”, quan partien pinyes i pinyons plegats a la *xida*, o quan allà mateix mataven formigues tirant-les alcohol per sobre i després cremant-les, o les nits de Festa Major quan tota la família anava allà a veure el castell de focs. Els records de l'avi tenen color de primavera dels sentits, de curiositat infinita, de preguntes ateses amb avidesa i contestades amb escreix, d'històries d'un passat dur, però superat i recordat amb tendresa, d'expressions tan populars i generoses com “Deu l'hagi perdonada” quan parlava de les misèries i alegries dels besavis i la gent d'abans; records amb olor de torrada amb oli i sal o sucre sobre la lleixa que ell mateix construï sobre la estufa de petroli, d'arròs a la cassola cuinat per a dues persones al fogonet que hi havia al costat de l'aigüera - l'avi no va tenir mai forn -, d'olor de la colònia que gastava, *Rhumquina*, es deia, una colònia que duia unes herbes naturals a dintre i que la mare demanava als representants que passaven per la perruqueria pràcticament només per a ell, records com els d'ell mateix quan parlava de la guerra, sobre la que tenia el punt de vista del noranta per cent de la gent supervivent amb qui el nen molt gran ha anat parlant fins ara: no entenien perquè els va tocar viure una monstruositat com aquella; no passis pena, avi, siguis a on siguis, els

teus descendents continuen pertanyent al noranta per cent dels *pringats* que ens diuen què hem de ser quan siguem grans, com ens hem de vestir, quins són els bons i quins els dolents, a on hem de d'anar a comprar, com ha d'ésser la persona dels nostres somnis, quins han de ser aquests somnis, a on i com hem de viure, i a on hem de ser enterrats, o cremats, doncs ara els enterraments víkings amb cendres espolsades sobre el mar s'han comercialitzat i te'ls ofereixen a la pròpia *morgue* de l'hospital individus comissionats per les funeràries que es fan, unes a les altres, una competència ferotge. Dorm tranquil i no passis pena, avi Ramon estimat, el teu Beau Geste vas fer-lo tan sols existint a la vida del nen, el teu net, que des d'aquí et dedica les notes i els acords de la trompeta que tant t'agradaven.

I si passes pena per nosaltres, consola't pensant que tens tota la raó d'aquest món i de l'altre. I pensa també que el teu besnet, que ja està en camí, es dirà com tu, Ramon, i espero i desitjo de tot cor que, entre *zapping*, *chats*, *emails* i altres herbes li quedi temps per llegir algun dia aquestes línies i emocionar-se com ho ha fet son pare quan les ha escrit, als gairebé quaranta dos anys d'infantesa.

Diumenge. Els diumenges acostumen a començar amb una anada a la pastisseria Ventura a comprar crosans i nata muntada, de vegades el nen també va a la Lyonesa, una granja que han posat fa poc i a on fan, oh, miracle!, xocolata desfeta. El nen s'ha d'amagar els crosans de la Ventura perquè no li vegin els de la Lyonesa, que també en venen de crosans, encara que no tan bons. De vegades, l'avi Ramon ve a buscar al nen de bon matí i se l'emporta al bosc, a buscar bolets, pinyes, o el que calgui. Porten tots dos un carretó molt gran, i l'avi puja al nen moltes vegades al carretó, que li recorda el sidecar del Fernando, un veí practicant que van tenir quan era molt petit, abans de que els tiets es casessin i vinguessin a viure a sobre d'ells. El nen encara recorda una caminada

llarguíssima que varen fer tots dos, avi i net, fins a Can Corbera. Des de llavors sempre li pregunta a l'avi: "Avi, avui no anirem a Can Corbera, oi?"

De vegades els diumenges el nen va a fer el vermut amb els pares i sa germana a la plaça Domènech, al bar Gori, i mengen calamars i patates fregides de bossa que, quan el pare no el veu, el nen suca dissimuladament dins la coca-cola. I després van a fer la volta amb el cotxe, per la carretera de Sabadell, fins a Sant Cugat i després tornar, per fer temps fins l'hora de dinar. Els diumenges acostumen a menjar macarrons, un dels àpats preferits de la família. Els macarrons es fan amb carn picada, fetge de pollastre i sofregit de ceba i tomàquet. La mare anirà millorant el plat amb el temps i li afegirà bechamel i formatge ratllat per sobre, una estona al graten i a taula. Potser aquest és el primer plat elaborat que el nen gran aprèn a fer, el que li serveix per embarcar a les noies en una travessa cap el llit de l'habitació del costat del menjador, als diversos pisos de solter que té des dels divuit anys. L'estratègia gairebé sempre és la mateixa: Primer unes mirades, unes bromes - s'ha de fer riure a les noies quan un no és un Adonis i te dos michelins agermanats entre el melic i les parts - , una petició de telèfon en el seu moment – el sexe “aquí te pillo aquí te mato” té inconvenients molt clars, com són la falta de preparació mental i les copes de més, que maten la libido i precipiten la flàccida fatalitat – la trucada entre setmana i la invitació a sopar a casa - s'ha d'apartar l'animal del ramat per deixar-lo totalment indefens – la flaire dels macarrons i el calor del vi de marca – que lubrifiquen els sentits – la exploració dels cossos al sofà – que lubrifiquen el que falta – i la explosió final – que és el que menys es recorda, tret d'alguna d'aquestes explosions que porten sorpresa, com els coets de Festa Major, que, després d'uns instants de glòria efímera, quan cauen ja les espurnes apagades, sorprenentment aquestes es revifem i tornen a treure colors, i foc, i la música fa un crescendo i la gent, bocabadada, fa “Ohhhhhhh” amb les boques obertes plenes encara de

macarrons afrodisíacs, vi de marca i imatges de conqueridor mastegant l'orgull ferit per anteriors negatives femenines. De tant en tant el llit sembla una verbena. Molt més sovint, però, s'assembla més a una festa particular, tant particular i íntima que tant sols hi ha una persona: el nen gran, això si, amb la seva gran capacitat masturbatòria ballant plegats.

Els diumenges d'estiu mengen patates bullides amb all i oli, quan tornen de la piscina del Club Natació Sant Cugat i, de vegades, van a la platja de Castelldefels amb els tiets i els cosinets i, de tornada, paren a dinar a un restaurant, a on el pare i el tiet Antonio demanen "cocido" i els nens mengen truites, ous ferrats amb patates fregides, bistecs i altres menjars podríem dir-ne pertanyents a la cuina internacional dels infants. O van a Can Ferran a dinar, amb el Josep i la Magdalena, i els seus nens, el *Sidorín* i el Josep petit. Allà el nen s'enfila per les coves i visita la antiga masia abandonada, que li diuen "*la casa de los murciélagos*", a on el nen remena antics mobles i documents que el transporten a un passat de vides pageses, herències mal repartides, nits fredes de brasers humits, i altres meravelles que al nen, des de sempre, l'engresquen d'allò més. I es que el remenar i buscar quelcom amagat en el passat és un dels passatemps favorits del nen. Es una manera de reinventar la vida.

I, per les vacances, se'n van tots quatre a Llavaneres, a on van cada dia a la platja i el pare fa una mica el tonto amb el cotxe, per a fer riure als nens, fa que el cotxe tingui singlot o faci esses, com si hagués begut. I no arriba mai l'hora de anar a dormir, i es pot veure la televisió a la nit i molts dies van a Caldetes a jugar als *bolos*, i tot es relaxa i es torna meravellós... I venen a la memòria del nen molt gran aquells primers petons amb aquella noia roseta, la *Rosina*, mentre els pares ballen sardanes a la plaça Major de Llavaneres, aquella noia que va sortir a despedir-lo fora dels apartaments a on havien coincidit i va dir-li, davant dels pares respectius, provocant-li un dels primers atacs de vergonya que recorda: "*Adios, marido mío...!*" .

Què son les nits de vi i de roses, o de ronda, o de barraques de llums que s'encenen i s'apaguen, o de cubates i drogues vàries, si no oportunitats artificials per intentar recuperar momentàniament aquella voràgine de sensacions que es produïen durant les nits d'estiu de la infantesa?, es pregunta el nen molt gran, tot rememorant aquella excitació quasi sobrenatural que durava fins que arribava el moment fatídic, en el que els pares anunciaven: “Ara s’ha d’anar a dormir”.

I el pitjor és quan s’ha d’anar a fer la migdiada. El nen no ha entès mai perquè dimonis ha de fer una migdiada quan no té són, a sobre ho ha de fer a la mateixa habitació que els seus progenitors, sentint com el pare emet uns roncs quadrafònics i la mare fa que descansa, però a ell no l'enganya; l'única que pot dormir allà es la soca de sa germana, que es tapa de cap i tot i es capaç de dormir fins la nit, suada com un poll. Mentrestant, el nen s’entreté imaginant arguments de pel·lícules que no ha vist i fantasies animades d’ahir i d’avui, com diu el subtítol dels dibuixos animats de la Warner, subversius com ells sols, els llegendaris “Merrie Melodies”. Hi ha una fantasia recurrent del nen en la qual s'imagina que el temps s'ha parat i la vida s’immobilitza, o sia que el nen somia que va pel carrer i que tot està aturat, i que ell pot entrar als bancs i altres establiments comercials i agafar diners, objectes preciosos, menjar, etc. Més tard afegirà a aquest somni els continguts sexuals (per a fer-lo més comercial encara) i s’imaginarà aprofitant-se de totes les dones que trobi pel carrer en estat zombie, aturades pel temps. Sort que acabarà aprenent que és molt important que el *partenaire* femení es mogui, i això ho aprendrà a base de trobar-se cada “mort” al llit...! Una de les grans frustracions del nen molt gran en la seva carrera a la recerca de la “*dona de la seva vida*” han estat les persones amb les quals s’entenia d’allò més bé en el sexe – tan sols dues o tres, malauradament – i les quals, per una raó o una altra, s’han acabat allunyant d’ell. I ha hagut de compartir moltes estones d’intimitat amb persones que

potser eren molt interessants parlant i molt atractives físicament però que no encenien aquella espurna inconscient, amagada i tan difícil de despertar i fins i tot de definir que hi havia i que hi ha dins del nen. I, com que els orientals diuen que es pot viure sense vida sexual, que el desig sexual no realitzat serveix per sublimar altres accions més importants, i com que les prostitutes i el sexe mercenari no li produeixen cap plaer, i sí un immens buit, i com que la recerca d'aventures li produeix cansament i una gran pèrdua d'energies que necessita per a altres coses (com per exemple mantenir-se ell i la seva família) el nen molt gran viu la vida sexual d'una manera molt tranquil·la, dins de la parella estable i els canons de la cultura i tradicions jueva-cristiana. Però, en algun lloc amagat de la seva ànima, sospita que l'han enganyat, que hi ha quelcom que ell ha provat de tant en tant, que ha estat meravellós, que l'ha fet sentir-se viu, i que ha hagut de renunciar a tot això per tal de “fer les coses bé”, tenir una parella estable, un fill meravellós i un altre que volen encarregar dins de poc temps. Tot és molt maco i funciona molt bé, però... ¿i ell? I aquell nen adolescent que va “enganxar-se” a la recerca de persones amb les quals desenvolupar aquesta atracció física-mental i fins i tot cultural? Què li donarem a aquest nen molt gran per omplir aquest buit? Hi ha una metadona suficientment potent per mitigar aquesta angoixa que de vegades el rossega per dins? Algú es preocupa d'aquest nen abandonat pels seus somnis adolescents, creats per la pròpia societat i cultura dels anys 60 i 70, aquells somnis d'investigació amorosa i sexual, de rebel·lia contra les hipocresies imperants llavors? A on han anat a parar aquelles sensacions tan emocionants que li procurava el noble esport de la caça de la femella? Tot això ha desaparegut de la vida del nen molt gran i, de vegades, quan es mira al mirall, es veu vell, i cansat, ple de responsabilitats adquirides... I es pregunta: “Què he fet malament?”

I, en dies especialment depressius, la pregunta canvia lleugerament: “Què he fet bé?”, es diu, mentre intenta aixecar-se del llit i arribar a la

dutxa, encara amb la boirina dels porros de la nit, porros que fan que oblidi - per pura mandra de pensar-hi - totes aquestes cabòries pseudosexuals. Però allà estan, demanant quelcom que ajudi a oblidar-les; un porro, una copa, una ratlla de coca adulterada amb qualsevol derivat de l'anfetamina (mentre xerres compulsivament no et recordes de les conquestes sexuals), una bona dosi de MDMA - la millor droga il·legal que el nen molt gran ha provat - , una bona palla tot mirant una pel·lícula porno, una sessió de treball telefònic a tota marxa, o potser un bon monòleg dalt d'un escenari (perquè ara, el nen gran, ganàpia, que va cap a vell es dedica a fer monòlegs, i a explicar contes...) Però tot això no deixen de ser sucedanis, a on hi hagi una bona femella que conèixer, descobrir, afalagar, impressionar i aconseguir dur al llit, que s'apartin les altres coses. Perquè es això el que motiva el nen molt gran: Descobrir com són les dones al llit, com "treballen", com gemeguen, si parlen, si no parlen, si son agosarades, si son "morts", si repeteixen, si arriben fàcilment a l'orgasme, si no hi arriben mai, si saben despullar-te i si saben deixar-se despullar, si dominen la coreografia anterior al *mete-saca*, o son d'aquelles que quan surts del lavabo ja estan nues de pèl a pèl, dins el llit, tapades amb el llençol i amb les cames obertes; o si son d'aquelles que els toques un mugró i comencen a cridar, o bé d'aquelles que no cridarien ni amb el Rocco Sigfredi, etc.

Què cony ha de fotre ara que tot això sembla que s'hagi acabat? Fer *puenting* i altres esports d'aventura? Apuntar-se als Metges Sense Fronteres i anar-se'n al tercer Món? Viatjar a Cuba com a turista sexual, com tants altres dels seus amics? Allistar-se al gloriós exèrcit espanyol, que fa missions humanitàries a Bòsnia i ven armes a Sèrbia? Què collons ha de fer per substituir aquesta ànsia d'aventura que te al cap desque tenia setze anys i va mig desvirgar a la noia de la piga en un bosc proper a una discoteca de Valldoreix? (Val a dir que la noia va patir una hemorràgia i va estar un mes al llit, i el pobre nen gran va estar cagat de por durant tot aquest temps, fins

que la noia es va recuperar i varen continuar fent "polvos franquistes" que eren gratificants i gents cruentos, excepte, és clar, quan venia la tia d'America a visitar a la de la piga, llavors ho feien amb el dit, dit, dit, ara no folla en Joan petit...!)

45 ANYS D'INFANTESA

Agost. X mira les onades del mar d'Altafulla. Està ajagut a l'anomenada *cala dels capellans*, al terme municipal de Torredembarra. Desconeix el perquè d'aquest nom, i gairebé no ho vol saber-ho, prefereix imaginar-se tota una legió de representants del Senyor banyant-se en boles mentre una pila de sotanes els esperen amuntegades a la sorra. I el pare prior donant instruccions als novicis: “Va, nois que ja han passat dues hores des que varem dinar, ja no hi ha perill de tall de digestió”. I quin perill pot haver-hi després d'un menjar tan frugal com el que donen al seminari? Els turistes fan fotos, els nens riuen de veure els petits penis dels escanyolits individus que entren al mar, entre tremolors de fred i mirades furtives als pits enlairats de les banyistes, moltes d'elles mares dels mateixos nens que juguen a fer castells a la vora de la línia de mar, a on la sorra mullada fa les delícies dels petits i alhora turmenta els pares, obligats a vigilar, compartir i moltes vegades participar en aquestes architectures efímeres, abandonant a canvi les també efímeres notícies del diari dominical que han comprat al quiosc del passeig de mar, en un frustrat intent de relaxar-se, desconnectar i altres formes verbals que acompanyen sovint els períodes de suposat esbarjo coneguts com vacances. En una arbreda que hi ha enganxada a la platja, pel darrere, entre detritus de la civilització occidental, romanen una parella de joves que hi han acampat uns dies. Bé, no hi han plantat cap tenda, està prohibit, però tenen dues hamaques penjades dels arbres i mengen pa amb embotits i formatge comprats al supermercat. Tenen una miserable pinta a cavall entre okupes, homeless, antiglobalitzadors i motxillers. Les tribus urbanes del segle XXI han desembarcat a les platges. A X li recorden quan tenia setze anys, tot i que la parella de estrangers, perquè són estrangers, no hi ha dubte, deuen frisar els trenta; quan tenia setze anys i va fer la primera escapada d'estiu amb els amics, a Lloret de Mar. Dormien al camp, en una urbanització, per estalviar diners, sense sac de dormir, amb unes mantes velles, i menjaven, migdia i nit, el que era més barat: un quart de pollastre amb chips. Bé, l'estalvi de diners era per tenir-ne més pels cubates de ginebra, veritable motiu pel que varen anar allà, poder beure tot l'alcohol que el cós aguants, tots els combinats possibles a la discoteca *New Orleans*, servits per una descomunal alemanya que pronunciava “*ochenta*” (el preu en pessetes del cubata llavors, 0'50 €) d'una manera realment divertida, que era més hilarant com més cubates portessin. Sempre eren els primers en entrar a la boïte, eren tan amables els empleats amb aquells joves candidats a cirròtics que fins i tot els permetien que dipositessin les motxilles en el guarda-roba d'un dia per l'altre. Evidentment, de lligar res de res, X era verge i màrtir llavors; bé, X sempre havia pensat que ser verge i màrtir era tot d'una, ja que no havia conegut mai cap persona verge que no patís de valent per deixar de ser-ho: ell mateix, quan va perdre la seva virginitat del tot amb la

seva segona novia, aquella noia anomenada Tonyi que vivia a Agramunt i que era la persona més hippiosa (o *hippilonga*, que deia la mare de X) amb la que X s'havia enrotllat, va creure, en un típic exercici d'innocència, que el patiment s'havia acabat. Res més lluny de la veritat: el patiment no havia fet més que començar: La recerca de l'amor perfecte, la dona ideal, la mitja taronja (perquè no podia ser la mitja llimona? S'hi adiu molt més el gust agra de la llimona amb les veritables experiències amatòries que va viure després...). X sempre havia estat enamorat de l'amor, no de les persones. Les persones tenen defectes, i l'amor no en te, és pur, et transporta a llocs insospitats, alts, eteris, fins que s'obre el paracaigudes i caus, i toques terra i no aprofites la terra, el que hi ha de veritat i de humanitat i de imperfecció tranquil·litzadora a la terra, si no que continues mirant el cel, esperant que una altra oreneta et porti un altre somni al que enganxar-te. X recorda els amics que l'acompanyaren en aquella expedició: el Miliu, que ara és tapisser i membre molt actiu dels alcohòlics anònims, el Joan, grafista i potser alcohòlic encara per sortir de l'armari, l'Andrés, ara membre de la brigada municipal i sembla que socialista convençut, el Jordi, amb el que ha perdut el contacte, i el Dani, també tapisser, mestre del Miliu i també de X, en el que a corries noctàmbules es refereix. Tots varen tenir la oportunitat de construir el seus somnis, amb millor o pitjor fortuna. Tots menys el Dani, veritable cúmul humà d'amors desafortunats, maltractaments per part dels pares i miserable vida llençada i trepitjada per tothom, començant per ell mateix. A X no li agrada recordar això, no li agrada recordar que, quan va decidir contraure matrimoni amb la Lluïsa, ex-xicoteta del Dani i per la qual aquest encara sospirava, el Dani, després d'assabentar-se de la notícia per boca de la mateixa interessada i prèvia advertència (advertència a la qual ningú no va fer cas, tothom va pensar que eren deliris de borratxo), va agafar un bon dia els seus guants de carreres, com ell els anomenava, i el seu vuit-cents cinquanta coupé, i es va estampar a tota velocitat contra un mur que hi havia a la dreta de la carretera de Sant Cugat, a la alçada del actual centre comercial del mateix nom. A cop calent, encara va poder sortir del cotxe, li va comentar més tard a X el seu ex cunyat, que llavors era planxista i va anar a recollir la ferralla després de l'accident, però va morir de seguida, al costat del cotxe que tant s'estimava, el cotxe amb el motor darrere, el cotxe que portava una caixa de fruita plena de totxanes al portaequipatges del davant per fer contrapès i que no li marxés a les corbes, que no agafés les corbes rectes. En aquest cas, en Dani va agafar una recta corba, era una broma que solien fer quan començaven a tenir cotxes i accidents. Una broma que, en aquest cas, va esdevenir profèticament encertada i macabra. En Dani va deixar una carta dirigida a la Lluïsa, una carta que X va aconsellar que no obrís, encara que, al passar els anys, sovint pensava que li hagués agradat saber-ne el contingut. Si més no, per tenir un record que es confongués amb el de

l'enterrament, un dia d'hivern, un enterrament com tants d'altres enterraments de tota aquesta generació maleïda de joves amics que varen marxar abans d'hora, víctimes d'accidents de carretera, drogues, sida, presons, conseqüències d'una època de canvis que no van saber pair, d'una societat del benestar material que se'ls va empassar com el Maelstrom s'empassa els vaixells. Bona definició: La generació del Maelstrom. X ha pensat sovint en escriure un llibre homenatge a tots aquells amics que no trobarà mai pel carrer a la Festa Major, que no podrà dir allò de: "Mira-te'l, com s'ha envellit, i quina panxa que fa, i amb dues criatures..." Potser algun dia ho faci, potser algun dia, quan les coses pròpies i íntimes, els problemes personals i existencials, els egoismes i egotismes no li ocupin tant de lloc al cap i deixen espai a una escriptura objectiva, generosa i pausada, una escriptura digna d'aquells nois i noies desapareguts en aquesta guerra no declarada però no per això menys cruenta.

La vida a Altafulla degota poc a poc: X s'aixeca d'hora, esmorza fruita, pren cafè rebaixat amb aigua, baixa a la platja dues hores, llegeix, fa meditació, compra menjar, cuina verdures o amanides i un segon plat a base de carn a la planxa o arrebossada. De tant en tant va a un restaurant a on fan una paella molt bona, però és clar, això només passa quan hi va acompanyat. No fan enlloc paelles per un de sol, només als establiments a on les venen congelades o precuinades. La paella artesana podria anomenar-se el plat de l'amor, si estàs sol no mereixes consumir-la. X està aprenent a estar sol, i no li agrada. Creu que quan aprengui a estar sol i en pau, apareixerà l'amor de la seva vida, o l'amor a seques, tampoc cal demanar tant. Encara que, a hores d'ara, ell creu que ja el coneix l'amor de la seva vida. Es diu B. B es actriu i es varen conèixer a la feina, o per la feina, o per la puta culpa de la puta feina, depenent del moment de la relació. Han passat gairebé set mesos i hi ha hagut una mica de tot: galanteig, festeig, enamorament, *amor fou*, trencament, oblit, retrobament, relació esporàdica, re – acostament, i ara estan en un punt, un odiós i angoixant punt en que no saben a on estan. Bé, al menys ell, que no suporta les esperes ni els assumptes a mig definir, i que fa el cor fort i aguanta, perquè sap que si insisteix massa, ella marxarà, com ja va fer una vegada, i ell no està disposat a tornar a passar pel mateix via crucis de nou. Això el va agafar en ple dol de la separació de la Paula, companya sentimental durant deu anys de la seva vida i mare del Ramon i la Marina, els seus dos fills, i va ser terrible tot plegat, un sacsejada interna com mai no havia viscut X. Ara les coses s'han anat posant al seu lloc, poc a poc, tot menys la relació amb B, que, ara per ara, el remou molt més del que a ell li agradaria. Però no hi pot fer-hi res. O no vol, ves a saber.

I és que és fantàstica B, i divertida, i s'entenen tant bé sexualment... I, de tant en tant riuen tots dos sense poder parar, i el que es para llavors és el món, però sempre hi ha una ombra amagada a la seva mirada, una ombra

que defuig el compromís, el parlar de sentiments, està tan maca a les distàncies curtes, però costa tant d'arraconar-la, té un bon joc de cames (probablement perquè va fer xanques molt de temps, això enforteix molt, diuen) i l'utilitza adientment per escapolar-se fins que sona la campana. Com va dir algú ple de saviesa, s'ha de deixar que el riu passi, no es pot moure el riu. A X no li estranyaria que hagués estat el maleït Job l'autor d'aquesta sentència tan estressant. La paciència és la mare de la ciència, malgrat que X sempre ha estat un home de lletres. Des que va conèixer al *señor Conde*, el seu professor de llengua, literatura i la optativa de teatre, un cabronet però alhora la persona que va fer-li veure la llum; bé, una de les moltes llums que se li han anat encenent durant la seva vida. Encara el recorda com si fos ahir, interrogant-lo a base d'hòsties sobre qui cony va ser el que va entrar al despatx mentre tots els alumnes estaven veient les pelis de Pelé (i perdó per la redundància) i es va emportar la llista de les notes del segon trimestre. Jo no vaig ser, l'hi juro, però tant de bo hagués estat jo, tros de cabró, és la única putada que no et vaig fer i que em moro d'enveja de qui va tenir collons de fer-te-la. Però jo et vaig tapar el tub d'escapament del cotxe amb una barreja de fang i pedres, jo et vaig posar una traca de petards xinesos a la porta del teu despatx, trinxant-te el pany, jo vaig calar foc al bosc que hi ha darrere la piscina de professors, jo em vaig fer una còpia de les claus del teu despatx i entrava i et re – decomissava allò que tu ens havies decomissat prèviament a mi i als meus companys... X no és rancuniós, fins i tot li agradaria retrobar al *señor Conde* i agrair-li que li hagués ensenyat a estimar aquella cosa anomenada teatre, que tant havia de representar i representa a la vida d'X. Fins i tot s'ha enamorat d'una actriu. Però, si aquesta relació no surt bé, la propera núvia serà cangur, o economista, o dona de fer feines, o caixaera del Caprabo, o puta, tant se val, tu... Ara mateix, X ha entrat al Google, i ha trobat algun vestigi del seu antic mestre, l'home ha estat guanyador d'un concurs de relat organitzat per un restaurant de Madrid, i fins i tot te un llibre publicat anomenat "La lectura i la redacció". X acaba de decidir buscar-lo i contactar-lo, com a les pelis nostàlgiques de vells mestres que reben antics alumnes asseguts a la seva biblioteca, i gairebé no els recorden, però tot és molt emotiu i bonic, i fa plorar de valent als espectadors. A X li ve al cap ara una peli del Tyrone Power, a on fa de sergent – instructor a West Point durant anys, tota la vida, i li acaben fent un homenatge, la actriu és la pèl-roja aquella, sí, la Maureen O'Hara, això mateix. Fantàstica. Divina. La peli i la actriu. Calla, tu, que resulta que a la plana web de la Generalitat, departament d'ensenyament, hi diu que el *señor Conde* està destinat a un institut de batxillerat en Barberà del Vallès. I X li envia un mail, tot confiant que al setembre rebrà una resposta, i podrà anar a dinar un dia, o a sopar, amb aquell home que tant el va fer patir i gaudir alhora, i recordaran vells temps, i X li preguntarà si és de l'Opus

Dei, i quina opinió en te d'aquest conglomerat de catòlics ultradretans que tan mal varen fer a X en la etapa escolar. De vegades X és de tot menys discret, n'és conscient d'això, però aquell home li deu una explicació des de fa tants anys... De vegades X s'imagina les coses que passaran, i tal com passaran, i si després no passen tal qual ell les ha imaginat, X es troba perdut, i fins i tot s'enfada, amb el món, amb la vida, amb les persones que té al voltant. No hi ha cosa que X porti pitjor que no tenir el control. Amb B sovint no el te, i això el fa estar neguitós, i dubtós, poruc, i tornen les pors, hereves totes de la primera, gran i potser única por: la por a néixer, la por a morir, la por a la roda de la vida, que és una constant successió de morts i renaixements alhora, com ara, en que es troba en un renaixement molt llarg, massa llarg i dolorós, i sense gimnàstica prèvia ni preparació al part de cap mena, només amb una educació repressiva, masclista, castradora i una experiència vital afectiva igual a zero. Re - inventar-se, re - construir-se o morir, o seguir mort en vida, sentimentalment parlant. Però hi ha dues coses que l'ajuden, que el mantenen clavat amb fermesa a la terra: La seva mainada: en Ramon i la Marina. Quan va decidir separar-se de la Paula, una gran persona, que ell no ha merescut ni es mereixerà mai, pensa X, es va sorprendre a si mateix varies vegades de nit, a la habitació dels nens, plorant a llàgrima viva pel pare que aquells nens perdien, o sigui per si mateix. Res més allunyat de la veritat; la realitat última es que ha hagut de posar-se les piles, com vulgarment es diu, i aprendre a exercir de pare de debò, no de progenitor postís i gairebé sempre mig absent com havia fet fins ara, sinó de pare nutrici, d'amic del seu fill gran, que ja te quatre anys, i també, és clar, de pare vigilant i inflexible en segons quins moments, tota una feina afegida que es multiplicarà per dos quan la petita deixi el pit de la mare i sigui prou autònoma per passar dies a casa del pare, llavors començarà el repte de debò. De vegades, X ja en té ganes, donen tanta feina els nens, són uns aliats tan bons a la hora d'estar en el aquí i el ara, deixen tan poc espai als sentiments de solitud que X - cada vegada menys, però encara Deu ni do - acostuma a patir; fan tanta companyia els nens... De vegades, el Ramon el fa plorar, quan X se n'adona del que ha crescut, de que ja comença a tenir el seu caràcter, el seus amics, les seves preferències, els seus trets de personeta, la seva divertida conversa encara amb mitja llengua. X encara es troba en ple procés de dol, i per això està tan figa flor, i li afecten tant les coses, les petites coses de la vida, assumptes que ell acostumava abans a passar per sobre, viatjant en el seu globus particular d'element superior als altres, d'egòlatra convençut, i és tant dur l'aprenentatge, aquest aprenentatge...

Ahir, X va recordar aquella noia mulata de Valldoreix, feia anys que no pensava en ella, aquella noia mulata que va conèixer en una discoteca. Punxava discs i X se li va atansar i li va dir que tenia una plantació farcida de negres treballant a Can Vallhonrat (a Rubí) i que necessitava algú que

els possés música ràpida per així augmentar el ritme de la producció de cotó, que si volia la feina era seva, previ càsting, és clar. A ella li va fer gràcia aquesta manera de fer conversa de X i li va donar el seu telèfon. Es van enrotllar un parell de vegades. Ella era molt maca, però no era bona al llit, segons els paràmetres d'X, paràmetres que no han canviat gaire amb el pas del temps i les circumstàncies (encara). Temps després, ella va morir en un accident de cotxe. Ell es va assabentar quan feia temps que havia passat la desgràcia i no podia evitar de pensar en aquell cos, aquell cos que ell havia estimat esporàdicament, que ara ja no hi era, que estaria fred, ert, i li envaïa una sensació molt estranya. Com quan pensava en el seu gran amic Enrique, anomenat Rocki, el seu amic dels tretze anys, a Viaró, amb el qual va tenir les primeres aventures sexuals, o millor dit, homosexuals, i amb el qual es va retrobar mentre es separava de la Lluïsa. Aquest amic també va morir d'un accident de cotxe, i també X es va assabentar molt més tard, quan ja era mort i enterrat. Era de nit, va sortir-se de la carretera i va quedar-se encallat en un petit barranc. Ningú no el va veure, va morir per manca d'auxili. Quina por, senyor, quin patiment i quina por deuria sentir el pobre noi dessagnant-se per les ferides. Era una època a on encara no hi havia telèfons mòbils per demanar auxili, ni mans lliures, érem tots més lliures, fins i tot per morir abandonats en una maleïda carretera secundària, amb el cotxe carregat de mobles i trastos vells, doncs a això es dedicava en Rocki: a comprar coses velles que després esdevenien valuoses una vegada restaurades i posades a la venda en alguna botiga d'antiguitats.

A X sempre li ha semblat que viuria molts anys, que en el seu destí no hi havia una mort prematura ni sobtada, ni cap malaltia greu, es quelcom com un sentiment de base, intuïtiu, com una certesa absoluta de que trigaria molts anys a morir-se, però ja en te quaranta-cinc, i cada vegada la edat i els aconteixements el fan dubtar més de la seva intuïció, i li fan perdre la paciència, la poca que te, amb assumptes com per exemple B., que és tot un assumpte, ja que de vegades pensa que, tot i que han passat set mesos des que es van conèixer, encara no han ni començat a relacionar-se seriosament, i si encara han de construir una relació seriosa – cosa que dubte - al pas que van, es pot plantar en la cinquantena i encara no tenir resolt el problema de la parella, encara potser serà un pare solter de cap de setmana addicte als amors fugaços i, perquè no, fins i tot mercenaris. Por, por a tot, por també a construir la relació i que aquesta acabi perdent la sensació de vertigen, de “està tot bé mentre estic amb tu” que ara te quan està amb B. Potser aquesta es la por final, la veritable por que sent davant la possible estructuració de la parella. Una altra mort i un altre renaixement als cinquanta? *No por favor, aparta de mí este cáliz*, què bones són les referències bíbliques, sempre li han agradat a X. I en castellà, més: *En verdad te digo, Pedro, que antes de que cante el gallo me negaràs tres veces*, i després també, les que facin falta per aconseguir allò que vull;

Dejad que los niños se acerquen a mí, aquesta li agrada especialment, i la de *En el reino de los cielos, los últimos serán los primeros*, maleïda competitivitat actual en tot, maleïda carrera constant en busca del reconeixement dels altres, maleïda recerca de valors externs i sempre jutjats i adjudicats pels altres, com el seu fill Ramon que, quan arriba a escola, corre com un boig per ser el primer de la fila, enganxat als pantalons de la Esme, la mestra auxiliar de P3 (bé, a X també li agradaria enganxar-se als pantalons de la Esme, i fins i tot treure-li, però això és diferent, és clar, un comentari gens adient en el context de la escola, d'aquests escandalosos que a X tant li agrada de fer, en la seva recerca privada d'atenció externa, encara que sigui a costa d'impressionar als altres amb frases d'aquest tipus) o quan veu a B. (catorze anys més jove, *por ahí te vas a escapar, por ahí zafaste*, com diuen els amics argentins d'X, actualment ja incomptables) angoixada per les crítiques del seu espectacle, un conglomerat d'idees i gèneres que, poc a poc, assaig darrer assaig, van prenent cos i forma a costa de la vida privada de l'actriu, amb totes les conseqüències que això pugui portar a la seva relació amb X, que necessita un cap de turc que no sigui ella mateixa, tant bella, interessant, independent i divertida. La feina? Doncs si, adjudicat.

La Paula diu que el nen corre per ser el primer perquè ha d'ésser el primer en alguna cosa, perquè no és el més alt, ni el més fort de la classe, però X pensa que és, amb diferència, el més guapo, i el més llest, i que això de ser tant guapo li estalviarà la construcció d'un personatge interessant i atractiu, però fals a la fi, per tal d'acostar-se a les noies, com va haver de fer son pare. Es ara i les nenes ja s'atansen al seu fill, ja són conscients del seu atractiu físic. A la escola bressol, fa més d'un any, ja hi havia una nena que deia que el Ramon era el més guapo de la classe, paraules textuais. Què això li crearà d'altres problemes al nen quan creixi? Indubtablement, però aquí està el papà per ajudar-lo, no? Per això estem, no faltaria més. I en quan al tema de la intel·ligència, això és tan relatiu, es valora tan poc la intel·ligència en la societat actual, fins i tot de vegades fa una certa nosa, semblen més feliços els inconscients, els que es queden en la antesala de les coses, dels conceptes, els que combreguen *a full* amb les ideologies i valors imperants, que els venen des dels mitjans de comunicació, els individus sofà-tele de la omnipresent societat del benestar, els que no volen créixer. Quina enveja li fa de vegades a X aquesta massa amorfa amb una única neurona comuna i sovint desaprofitada, quins pocs problemes tenen, tan sols arribar a final de mes (amb l'ajut, si cal, de la benèfica, meravellosa i gairebé imprescindible tarja de crèdit) gaudint de tots els luxes que els ofereix aquest món de grans centres comercials, hamburgueseries i televisió per satèl·lit. La generació del xandall dels diumenges ha pres possessió del que li pertoca. Aixecar-se d'hora, rentar el cotxe, la seva adquisició més preuada, la que li permet acariciar de puntetes

els seus somnis d'una vida materialment millor. Una vegada X va escoltar un orador motivacional (*Tú puedes, yo antes también creía que no podía, pero luego cambié y ahora soy millonario*, d'aquest pal) que deia que la paraula que, estadísticament, apareixia més vegades en els anuncis de cotxes era "somni". És clar que aquests missatges no especificaven si, una vegada aconseguit el somni d'un cotxe millor, més ràpid i amb més prestacions, calia rentar-lo cada diumenge al matí, amorosament, mentre els nens a casa fan la vida impossible a la mare, o a l'àvia, i el propietari pensa, mentre frega, que si tingués un cotxe més barat, o de segona mà, podria fins i tot permetre's el luxe de portar-lo al túnel de rentat, i entrar allà amb tota la família, nens inclosos que gaudirien de valent amb la aventura de passar entre sabó, aigua, aire calent huracanat i un moment d'aïllament de l'exterior realment emocionant. Potser fins i tot, si no hagués comprat un cotxe tant car, no se li haurien ajuntat els pagaments de la hipoteca amb els de l'auto, i un dels dos cònjuges podria no treballar i estar més estones amb els nens, amb la necessitat que tenen aquests dels pares, sobre tot en la primera etapa de la seva vida, tristament farcida d'estones a la escola bressol, o amb cangurs provinents de la borsa de treball escombraria de tota societat benestant com cal. I sobre tot, pensa l'home del xandall mentre frega el parabrisa posterior, podria escollir un altre tipus de feina, que li permetés estar més hores a casa, amb la persona que va escollir per construir conjuntament aquest fals somni de prosperitat que, dia a dia, esdevé cada cop més malson. Però la trista realitat és que el senyor Visa, un amic de final de mes, bé, de vegades a mig mes ja van a prendre quelcom plegats, l'ajuda a aconseguir premis anomenats "metes" en els llibres americans d'auto ajuda i superació, metes que el consolen i el distreuen d'aquests pensaments tan negres, com ara una televisió extraplana com una compresa (si, també n'hi ha amb ales, en forma i funció d'altaveus) a on s'asseurà cada nit a veure televisió escombraria i programes del cor, davant dels quals s'adormirà, cansat de treballar i de viure, però alleugerit veient que els personatges d'aquests tipus de programes i d'altres són molt més desgraciats que ell, o molt més ridículs, o putapènics (paraula que li encanta a X, ara se li acut que te pendent jugar més amb aquest mot). Res més allunyat de la realitat; la veritat es que tota aquesta galeria de personatges vergonyants sobreviuen gràcies al conformisme i l'analfabetisme vital de l'home del xandall, dels mil·lions d'homes del xandall repartits per tota la geografia d'aquest estat espanyol que hom diu tan avançat. Homes que també varen ser nens que volien arribar primer a les files formades a partir dels pantalons de la mestra, i que segueixen corrent i corrent per no arribar enlloc. Pobrets. *Perdónalos porque no saben lo que hacen*. Però no diu la llei que el desconeixement d'aquesta no eximeix del seu incompliment? Doncs llavors què fa l'home del xandall adormit en aquesta inconsciència de suplement i pastisseria

dominical, polvet dissabte i mal despertar dilluns? Doncs molt fàcil: Està parint amb molta dificultat un nou espècimen de cara al segle XXI: L'home del xandall que recicla la brossa. D'aquest, X en parlarà en un altre moment, encara no està prou treballat en l'apartat del cervell que s'ocupa de desenvolupar teories sociològiques tan *sui generis* com la anterior.

Diuen els teòrics del cinema que els directors bons sempre fan la mateixa pel·lícula, i a X li sembla que potser a ell li passa el mateix, que sempre escriu tornant a insistir en les seves cabòries i les seves misèries, i repassa buscant llocs comuns que suprimir, obvietats que denunciïn la seva manca d'imaginació, i no les troba, i dubte de la seva capacitat d'observació, de la seva objectivitat, de l'íntim orgull que sent de si mateix pel fet de ser capaç d'escriure aquestes ratlles, de si paga la pena de fer-ho, de tot, vaja, dubte de tot. Potser en el dubte crònic està la veritat amagada, que mai és la mateixa per ningú, i sobre això no en te cap, de dubte. Cada vegada que confia del tot en una persona, en una idea, en una ideologia, acaba trobant-hi imperfeccions i, per tant, disgust i frustració. Dubte crònic i imperfecció, constants de la vida. Però a ell també li agrada la imperfecció. La imperfecció afavoreix l'humor, i aproxima les persones. Està segur que l'han unit més amb B. les imperfeccions per ambdues parts que els constants intents per part d'ell durant la primera època de mostrar-se pertanyent a una raça superior. Com deia un afamat psicòleg: "En el primer mes de relació, un dóna el que no te i allò que l'altre no vol". I pensant en ella, en B., cada vegada combrega més amb la idea de la imperfecció: Quan ella fa les coses bé, pot sentir un sentiment d'admiració i arrencar-li fins i tot un aplaudiment o felicitació sincera. Però, quan fa les coses malament, l'inspira un sentiment de tendresa que passa també per unes ganes boges d'abraçar-la, acaronar-la i protegir-la (sense aconsellar-la, eh! que ens coneixem...), i això deu ser amor, no? O no? Vaja, la terapeuta de X està de vacances, no li ho pot preguntar. Perquè collons se'n van de vacances les terapeutes? Fa uns dies, X va trucar al centre per demanar una sessió, i resulta que havien deixat una terapeuta de guàrdia que, evidentment, no era la seva. X no va deixar cap missatge al contestador, no s'imaginava parlant i posant en antecedents dels seus possibles problemes i angoixes a una persona nova. Necessitaria tres setmanes seguides i encara farien curt! A més, i si una nova persona li donava una visió també prou nova i transgressora com per donar un gir inesperat a la seva situació sentimental? *Quita, quita, que me quede como estoy...*

Però els girs inesperats arriben moltes vegades sense pensar-s'ho, sense avisar, amb nocturnitat i a gairebé a traïció. Anem a pams: X i B. no poden dormir plegats. No al mateix llit ni a la mateixa habitació, tot i que ho han fet sovint. X ronca molt, de vegades fins i tot es desperta ell mateix

dels roncs que fa. A més, ronca sobre tot quan comença a adormir-se, en aquella fina línia que separa el son de la vigília, el que s'anomena en castellà *duermevela* - li encanta aquesta paraula a X - i B. te un son tan lleuger i pateix tant d'insomni que, quan X comença a adormir-se i a roncar, B. el toca, o l'avisava, o li fa amb la boca aquell son que es fa als que ronquen, aquell son similar o igual al que es faria a un cavall per arriar-lo, i X es desvetlla, i aquesta situació es repeteix fins que tots dos cauen trinxats per aquest original combat de boxa, agreujat el cansament per les proeses sexuals comeses just abans de que soni la campana del llit – ring (bé, això no sempre és així, per desgràcia per X, que, una vegada sí i l'altre també, te veritables ganes de sexe, coses dels homes, pel que es veu). Doncs bé, l'altre dia, front a front, després de una nit del lloro d'aquestes a casa de B., al matí, mentre prenién cafè, van atrevir-se tots dos a intentar posar nom a aquesta relació que mantenien i mantenen. La cosa va quedar així: B. va manifestar que estava molt a gust amb la cadència i poc compromís de la relació, tot proposant prudentment que es veiessin una vegada per setmana (per estar junts com a amants; els dinars, demandes d'ajut mutu, etc., no contaven). I X va declarar, fins i tot sorprenent a les seves pròpies orelles amb aquesta declaració de principis, que a ell ja li estava bé, que no calia tampoc ser tant exactes, que ell només volia saber que comptava per a ella i que volia adonar-se de a on estava en referència a la relació. Ella, entre d'altres coses, va dir que no volia comprometre's més que això, i es va posar com exemple a ella mateixa, explicant a X que, en una relació anterior, ella feia força per comprometre a l'altre i aquest deia que *nanay de la China*, i que ho va passar molt malament, i que no volia que això passés amb X, en aquest cas invertint els papers, que X fos aquí la part feble, per dir-ho d'alguna manera. I a X se li varen obrir les portes del cel, no del tot de seguida, però sí en els dies que seguiren a la conversa. X va entendre que ell no podria mai estar en aquest paper d'amant a la espera, que no tenia fusta de patidor, i que podia començar a gaudir d'una puta vegada de la seva solitud, també sinònim de llibertat (que no de llibertinatge, d'això ja n'hi ha hagut prou a la vida de X), i que el somni de compartir una casa amb B. amb llits separats i fins i tot a les separades, si es que mai l'havia tingut seriosament, podia esperar-se uns quants anys. I que també podia esperar-se uns quants anys l'altre somni, evidentment influït per les pelis ianquis, segur, aquell altre somni consistent en trobar una dona guapa, intel·ligent, ben conservada (formol, congelador, tant se val), econòmicament independent, separada i amb dos fills més o menys de les edats del Ramon i la Marina, que li fes companyia i el cuidés fins la mort.

Bé, el que més importa és que X s'ha adonat de que estima a B., però que no la necessita, i això es molt important, i tant que ho és. Es un pas de gegant, i un estalvi immediat de 50 €, doncs ja no li cal anar al cony de

teràpia. Som catalans o no ho som? Doncs estalviem, collons, que està *mu mal* la vida dels artistes, i si no que li preguntin a B., que també compta entre els seus amics més íntims al senyor Visa. X pensa per un moment que si la estimés de debò n'estaria gelós del senyor Visa, però X ja coneix el percal, doncs va tenir fa uns anys un tempestuós afer amb aquest senyor tan promiscu i sap que lo seu amb B. serà temporal. O esporàdic. O ambdues coses. Mmmm... potser com la seva pròpia relació?

Sonen els Abba de lluny, a X li agraden força els Abba. Hi ha un abans i un després en referència a aquest grup. Quan estaven *en el candelabro*, a X, identificat llavors amb qualsevol manifestació artística rebel, llibertària i underground, li semblaven uns plastes, parlant clar i català. Ara, en canvi, quan els escolta, el cos vol moure's amb el ritme dels estrofaris volants que portaven les dues sueques solistes del grup i, una vella coneguda, la nostàlgica sensació de pèrdua, l'envaeix per moments. La seva *prefe* és *Dancing Queen*, que sonava en aquella gran peli "Priscilla, la reina del desert". Tanca els ulls i li sembla transportat a la pista d'aquella boïte de Rubí, l' Strada Club, farcida de pantalons acampanats, virils paquets empresonats i lavabos de senyores plenes de noies maquillant-se. X i els amics de torn es dedicaven a beure cervesa i pixar-se a la barra, entre d'altres malifetes pròpies de l'edat i de l'estat etílic pertinent. La cosa anava així: El que realment es valorava era arrambar-se al màxim a la barra, treure's la tita dissimuladament i anar-se pixant lentament mentre es demanava la beguda, es pagava i es feia el primer glop. Genial, no? Francament divertit. Ara X s'imagina als seu fill Ramon fent el mateix i dubte sobre quina cara posaria. Diria allò de : "Fill meu, jo també ho feia, però quan vaig ser gran vaig entendre que això no estava bé". Mentida podrida. I si ho fes la Marina? Ai, això ja seria una altra cosa... o no? La Marina ja camina i fa uns crits impressionants, crits de joia, de descobriment constant, de ganes d'abraçar la vida, de colpejar-la, d'investigar-la, de menjar-se-la tot d'una. Ella si que està per menjar-se-la, i tant que si. Ara sona *Fernando*, i a X li venen records de les primeres anades a la platja, d'una vegada que varen anar a Sitges amb un *ligue* circumstancial, una noia esportista amb un tipus fantàstic, un germà a la presó i un promès a la mili. I, mentre passejaven plegats per la vora del mar d'una platja plena de marietes, X anava pregonant, mentre senyalava a la noia en qüestió: "*Esto, esto es un travesti auténtico, miren que cuerpazo...*". I tothom reia, menys la noia, és clar. Val a dir que ara X no ho faria mai, excepte que li paguessin per fer-ho, és clar, com passa sovint amb les accions teatrals entre la gent en les que de vegades participa. Però ara ho fa molt menys, les ganes d'escandalitzar i remoure al personal, així com la necessitat de cridar la atenció han anat minvant amb els anys i les sessions de teràpia, cada vegada més espaiades i menys patidores.

I de platja a platja. La imaginació d'X torna al passat immediat i recorda la paella de l'altre dia, boníssima i amb una gran relació preu – qualitat (va pagar son pare) a Altafulla, al restaurant Park, a on donen molt bé de dinar, a banda de la paella cuinen uns musclos a la marinera i uns calamars a la romana amb aquell arrebossat immens i cada vegada més escàs, davant la invasió de sucedanis pre congelats, precuinats, pre mastegats i pre digerits, per no anar més enllà i caure en pre escatologies que alguns experimenten dues vegades al dia, els que tenen sort, i dues vegades per setmana, els que tenen problemes. Els calamars ben arrebossats es podrien comparar a les escopinyes grans i tendres amb aquella salsa vermella que hom espera que s'acabi el plat per fer-ne la xarrupadeta, o amb les dones alhora submises, tendres, putes i mares, o amb els nens aplicats i obedients, o amb la llibertat i promiscuïtat sexual dels seixanta (que aquí va arribar als setanta i llargs, potser la única cosa que X li agraeix a Franco): totes elles han esdevingut espècies gairebé extingides. Ah, i està sonant *Thank you for the music* mentre X escriu això. I s'aixeca i balla. I també balla *Waterloo*, veritable himne d'aquella època. *Waterloo - I was defeated, you won the war...*, *Waterloo - promise to love you for ever more...*

Calla, que han quedat amb B. dissabte que ve per anar a Altafulla, passar-hi el diumenge i tornar dilluns després de dinar. Ja hi varen anar una vegada, en la època del seu idil·li, com diu sarcàsticament ella. Abans, a ell li molestava una mica aquesta ironia, però ara li sembla del tot encertada i ja te ganes fins i tot d'intentar superar-la amb escreix. Facultats iròniques no n'hi falten a X. Ara que pensa, potser els dies aquells de Pasqua passats a la casa d'estiu dels Demelo i Monforte són dels més normals de tota aquella voràgine sentimental que varen viure plegats. I també potser els més romàntics, posats a buscar romanticisme. No, si per buscar que no quedi.

Avui, a la carnisseria, una senyora molt gran ha demanat una racció d'amanida de pasta precuinada, una racció per a ella sola, ha especificat, després ha afegit que no podia mastegar-la i que havia de passar-la pel passapurés i consumir-la, com tot el que menjava normalment. Però abans, per fer-se la il·lusió, muntava el plat i fins i tot l'adornava amb alguna oliva, tot just abans de triturar-la. La pobra dona, a més d'estar sola en el món i a casa, encara havia de patir la desgràcia, tres cops al dia, de no poder gaudir dels plaers gustatius ni de les textures del menjar. A X. li ha fet molta pena això i s'ha imaginat la dona, una iaia encantadora, passejant la seva solitud per una casa buïda, plena de records del company ja finat, dels fills, dels germans, dels afectes que ha no hi són. També li ha vingut al cap la imatge del seu antic professor d'anglès i català, el Francisco Alujas, que amb vuitanta llargs anys encara s'asseu davant dels quadres pintats a

l'oli que personifiquen els seus pares, morts fa molt de temps, i, mentre escolta música clàssica, va vessant llàgrimes d'enyor, d'amor i de gratitud vers els progenitors que tant el varen estimar. I és així la vida, alhora injusta i tendre, i X. s'imagina com estarà ell de sol quan tingui aquestes edats, si serà un vellet encantador, ple de vivències interessants per compartir, o esdevindrà un personatge amargat, enfadat amb la vida, renegant del passat, remugant pel present i tement el futur, aquest futur que està escrit en la contraportada del llibre de la existència amb quatre lletres, la combinació de les quals formen la paraula **mort**.

El cap de setmana s'ha allargat fins dimarts per temes professionals que X. no vol relatar aquí; és a dir, la presència de B. s'ha dilatat més del que tocava. I, quan això succeeix, passen coses estranyes. Per ambdues parts, d'això n'està segur X. Però ara no toca pensar per ella, seria impossible encertar i tampoc serviria de res. Només pot i vol pensar per ell, i nota que la relació entre el bon rotllo, la bona química i la proximitat fins i tot física que es va creant entre tots dos amb el pas de les hores es directament proporcional a una creixent falta de control per part d'ell i a una por soterrada, barrejada amb un cert neguit de fons que s'acaben diluint quan deixa de veure-la durant uns dies i tornen a la seva cadència habitual i pactada. I això perquè serà? Investiguem: Perquè te por de que ella torni a fer el mateix que va fer, i fugi d'ell espantada? Es massa obvi, a més, si fugís, s'hauria acabat tot això, el patiment, etc. (es clar que prefereix que no fugi, eh!) Perquè no vol passar un altre dol com l'últim, el de la família? Això no passaria, ho sap del cert, si més no amb tanta intensitat. Perquè te por d'ell mateix, d'avorrir-se de la relació, de cansar-se d'aquest moment delicat que està passant B. i no saber estar a on ha d'estar, de repetir una altra vegada el guió que ha representat mil vegades en les relacions? Doncs potser hi hagi alguna cosa d'això. De fet, si ha de acabar-se, preferiria mil vegades que fos ella qui prengués la decisió. No es la por de prendre-la el que el turmenta, sino el procés que porta a això, terriblement trist, decebedor i moltes vegades més llarg del que caldria. Però potser la veritable por està en si un dia això hagués d'anar cap endavant i convertir-se en relació diguem-ne seriosa. Ai, colega, si això passés...! Sí, B. està en el seu propi procés, de creixement, de conflicte, etc. I X moltes vegades es allà, fent de confident, de escoltador, en una paraula: d'amic. I moltes vegades no pot evitar, tot i que voldria, que tot això que li passa a B. li afecti des de dues vessants molt diferenciades però que conflueixen en algun ignorat punt: la immediata; lògica i normal quan veus que una persona que estimes pateix (i bona per a ell, doncs mostra que el seu egoïsme congènit va minvant poc a poc) i la recòndita o de retruc, ja que algunes de les coses que li passen a ella li remouen punts febles d'ell, potser encara no prou superats o oblidats. Incòmode però convenient, acaba

decidint X. Ara se li acut que potser algú, segur que més intel·ligent i savi i amb prou poder i coneixement li ha posat B. a la vida per tal de posar-lo en dificultats i fer-lo créixer. De fet, aquest afer anomenat B. no se sembla a cap més lletra de l'abecedari coneguda per X. Doncs mira, X troba que aquesta I.U. (intel·ligència universal) també podria haver-li posat a B. en el seu camí per tan sols divertir-se plegats, no? Que això ho fan prou bé, collons! L'altre dia, X. va aconseguir a la fi que ella visites el seu reflexoterapeuta podal, en Carlos, un encant de persona. Aquest va posar les seves grapes en els meravellosos peus de B., fins ara només reservats als massatges amb complement que X. li fa de tant en tant, i, no content amb això, li va posar les grapes també a l'esperit, ja de *per se* una mica malmés últimament. B. li va comentar després per telèfon, amb llàgrimes als ulls, que li havia dit (en Carlos es una mica vident, tot s'ha d'aclarir), que, degut a la seva complicada carta natal, li costaria molt de trobar una parella estable. En aquell moment, quan X. va escoltar això, l'estómac se li en va anar de vacances, a passar uns dies a la platja de la gola. Després, pensant-hi una mica i analitzant-ho fredament, X. va recordar el que diuen sovint les seves dues terapeutes, l'Assumpta i la Nieves. Diuen que les dones evolucionades, les dones que ja tenen una edat i que han superat la addicció a les relacions perilloses que gairebé tothom pateix, ho tenen molt xungo per trobar parella, una parella adient, i que la culpa en gran part la tenim els homes, que ens neguem a canviar i ens mantenim en els estereotips masculistes i egoïstes en que la nostra estimada mamà ens va criar. I tenen raó, malauradament. X. te molts amics i coneguts, però molt pocs que estiguin per la labor, en canvi coneix moltes dones fantàstiques que mereixerien i farien feliços a la seva hipotètica parella si trobessin un home "com cal", començant per la seva pròpia germana, la Sílvia, una dona admirablement evolucionada, troba ell, i seguint per moltes de les amigues separades i desenganyades de diverses parelles consecutives. La majoria ja no estan per òsties i demanen a crits una relació d'igualtat, de tu a tu, de creixement, acompanyament i ajut mutu. Són encantadores moltes d'elles i, fins i tot ara fa poc, quan no es veien amb B., X. va tenir uns quans rotllets amb aquests tipus de dones. Va ser un període interessant, si més no. Però B. va tornar a aterrar a la seva vida potser massa aviat, i va acabar-se la bona vida de solter cotitzat. Fins i tot van quedar unes quantes cites pendents, d'aquelles en les que ja està tot parlat, només cal rematar. Però X no dona per més, o una cosa o una altra, als quaranta cinc anys les conquestes són molt difícils de mantenir, per no dir impossibles. I combinar-ne diverses és pot considerar poc menys que ciència ficció. X. vol ser un home "com cal", però desconeix si ho aconseguirà, i desconeix també si això està de moda en el barri a on viu B. Potser allà encara esperen l'home dur i difícil, amb barba de quatre dies, ulls clars com el gel, les botes cobertes per la pols del camí, i amb una gran motxilla farcida

d'amors desgraciats, que un dia arribarà i les farà patir de valent a totes, ja se sap: "*Quien te quiere te hará llorar*". Doncs res, paciència, reines, *a esperar que son tres días*. I dos plou.

*Era hermoso y rubio como la cerveza,
el pecho tatuado con un corazón.
Y en su voz amarga había la tristeza
Doliente y cansada, del acordeón...*

Avui ha deixat de fumar. S'ha fotut l'última cigarreta amb consciència, com diu un reconegut manual. I l'últim cafè amb cafeïna. Un vici no pot subsistir sense l'altre. Ha complit el ritual de trencar, una per una, totes les supervivents del darrer paquet de *Marlboro light*, adquirit ahir en una benzinera. També ha llençat a la pica les restes de líquid negre que quedaven a la cafetera. Ha estat fàcil. Li fa mal la gola des de fa molts dies i està prenent *Ibuprofen*, *Angileptol*, clorat de potassa, *Termalgin* i infusions de farigola. Prou de fum i benvinguts els nervis, el menjar compulsiu, els caramels, el te verd i alguna enrabiada ocasional que segur que apareixerà quan menys s'ho esperi. La última vegada que va deixar de fumar es va separar de la seva companya sentimental. Va aguantar tres mesos. Sense fumar. L'altre trencament va ser definitiu. Quan li ho va comentar a un amic seu, en Toni, aquest li va confessar que a ell també li havia passat; va deixar el vici i va separar-se de la seva dona, amb la qual portava des dels disset anys convivint. Bé, ell no te de qui separar-se ara per ara, així que per aquesta banda no cal patir. Quan ahir la estimada el va trucar interessant-se per la seva salut, tot dient-li, de manera una mica violenta: “Es que, Xavi, has de deixar de fumar!” i ell va pensar: “Ara no puc, no estic en el meu millor moment, haig d'acabar el meu llibre, tinc mal de cap, estic neguitós, vull primer de tot criar als meus fills, encara no he plantat cap arbre, no m'han donat encara pel cul ni he pujat en globus, tinc una cita, fumo poc, puc deixar-ho en qualsevol moment, etc.” Excuses. Tan sols excuses. I si es fumés ara la última de veritat, rebaixant la que fins ara era la última a penúltima? No. No pot ser. Amb l'estimada varen deixar de fumar plegats quan només feia una setmana que es coneixien. Varen durar menys de quinze dies i, mentrestant, varen tenir una bona batussa, probablement produïda pel síndrome d'abstinència nicotínica. Els motius: Un viatge a Argentina que al final no es va fer. Ell va encarregar una reserva també per a ella, a sis mesos vista. Ella es va ofegar i li va tirar la cavalleria per sobre. Després, varen anar a una casa a on hi havia una reunió d'amics que s'estaven explicant contes. Ell va explicar-ne alguns, probablement per impressionar-la. Després varen fer l'amor. No, allà mateix, no. A casa de ella, al carrer Congost, a Gràcia, un pis compartit que ja no existeix. (Un altre dia potser parlarà del trasllat. Ara, sense fumar, impossible, potser caldria baixar corrents a la benzinera) Llavors feien l'amor sovint. Arribaven al Congost, ell es rentava les dents i s'afaitava – ella te la pell de la cara molt delicada, ell és molt *pegalós*, com diu ella –, ella es rentava les parts pudentes, contra la voluntat de ell, que li agrada la seva olor corporal, es posava una samarreta de màniga curta, música, encenia una espelma, i es ficava dins del llit, a on ell ja estava esperant-la. Es miraven, ella deia “Hola” xiuxiuejant i començaven a petonejar-se. Tot un ritual.

La abstinència del tabac ha durat unes quantes hores, ell s'ha convertit en un expert en deixar de fumar, podria fins i tot impartir tallers de com esdevenir un professional en les decisions de deixar els vicis. Deixa el tabac una vegada cada sis mesos, els porros cada quinze dies, la masturbació... però... qui ha parlat de vicis? Són petits plaers químics i físics que el món i la vida ha posat al nostre abast per gaudir-ne amb mesura, no? Doncs és clar que sí! Fumem per celebrar aquesta sentència! Un cafetó?

La primera i única vegada que va acompanyar a un camell a comprar mercaderia, a Cerdanyola, va ser una experiència molt interessant. Va anar amb en Jordi, alies el *Buho*, un personatge digne de protagonitzar una pel·lícula espanyola actual, prou esperpèntic i entenedidor com per ser immortalitzat en la petita memòria col·lectiva d'uns quants individus, individus que varen tenir la sort de compartir amb ell les fumades de xocolata en aquella habitació farcida de prestatgeries plenes de vinils a on en Jordi, ceremoniosament, desembolicava el paper de plata que cobria el preuat material pel qual havien pagat entre tots els parroquians la veritable fortuna de cinc-centes pessetes – *cien duros*, en l'argot de la època – i començava a *liar*, mentre comentava les maravelles de la seva última adquisició musical, que estava sonant en el plat *Vieta*, i els participants en aquella celebració pseudoreligiosa escoltaven al mestre amb respecte i esperaven combregar amb el primer *joint* que compartirien i que els portaria a un univers més feliç que el que vivien normalment. Quan Supertramp va treure el seu famós disc *Even in the quietest moments*, en Jordi es va empecar una broma que feia riure de valent als visitants d'aquell pis de mala mort. Eren temps de transició democràtica, de manifestacions, de repressió per part dels temuts *grisos*. Abans de res, en Jordi comentava amb veu alta, com qui no vol la cosa: “Avui em sembla que hi havia convocada una manifestació, no?” I algú que estava al corrent de la broma, deia que sí, que li semblava que es preparava un bon merder al poble. Tres porros més tard, quan ja el personal estava pels núvols, l'anfitrió posava el disc anomenat, en el qual, en una de les cançons, al principi, hi havia gravades unes veus com de manifestants. A les hores, amb una capacitat histriònica exagerada i molt divertida vista ara a través de la pàtina del temps, el *Buho* s'aixecava, es posava a mirar per la finestra i deia, mentre sonaven les veus: “Mira, mira, els grisos” I no fallava, el convidat o convidats nouvinguts els faltava temps per anar a la finestra i guaitar detenidament a la recerca de esdeveniments dignes de menció en converses posteriors. Es clar que no veien res, i els altres els deien: “Però, que no ho veus? Tant cego t'has posat que no veus la manifestació?” Això s'aguantava tan de temps com es podia, fins que es revelava la conxorxa, i en Jordi agafava uns atacs de riure tant exagerats que era impossible no

acompanyar-lo. Absurd. Però tendre i divertit, alhora. Quan van arribar al bar de Cerdanyola, un tuguri qualsevol, un bareto d'esmorzars com tans altres, en Jordi li va recomenar que no parlés, que no es mogués, gairebé que no respirés, mentre ell anava a una habitació que hi havia al fons del *garito* a fer l'intercanvi. Tots els clients del bar semblaven bona gent i fins i tot el camell al major també ho semblava, quan van sortir amb l'afer solucionat i varen fer una cervesa plegats tots tres, s'hauria pogut dir que aquell home que frisava els quaranta anys era manobra, o repartidor de begudes, o camioner, de tot menys camell o advocat o empleat de banca. Però en Jordi anava per la vida d'una manera tan teatral, tan meravellosament ridícula que ara, tot recordant aquella vivència, ell no pot per menys que lamentar que el Jordi, alies el *Buho*, acabés llençant la seva existència pels senders de la *reina*, del cavall, de la heroïna. Una pena. Hagués pogut ser un clown boníssim. De tant en tant encara el veu, assegut a la plaça de la estació de Rubí, compartint un dels bancs amb d'altres marginats. La plaça de la estació ha esdevingut un espai a on tothom que ha creuat la ratlla d'una manera o una altra es troba i es relaciona. Es molt curiós observar com ionquis, ex-convictes, malalts mentals, immigrants sense papers, joves a l'atur afiliats a modernes bandes provinents d'ultramar i d'altres representants de la bohèmia local conviuen i es barregen amb els avis i jubilats, veritables propietaris en la ortodòxia urbanística d'aquests espais verds que van desapareixent en favor de les anomenades "plaçes dures", llocs de disseny modern, menys naturals però molt més econòmics per l'erari públic en el seu manteniment. Hom diria que tota aquesta fauna humana espera quelcom desconegut que no acaba d'arribar. Ell sap el que és, si més no, així ho creu: Esperen la mort. Com tothom, d'altra banda.

El *Toni del Ufo* és un altre cas perdut. Un altre habitant d'aquesta galàxia desconeguda, a mig camí entre la terra i el cel. Deu el seu malnom a un bar mític a l'underground del poble: L'Ufo. Ell sempre era allà, amb el seu millor amic, el *Javi del Ufo*, ambdós molt joves, es podria dir que eren les mascotes de la penya, els grumets d'un vaixell que acabaria enfonsant-se, enduent-se amb ell molts dels passatgers que hi viatjaven. El Toni i el Javi varen marxar a Eivissa un estiu, allà varen prendre totes les drogues que tenien a l'abast, i una d'elles, un maleït tripi, va fer despegar al Toni de la realitat quotidiana i el va fer volar cap allà a on no hi ha retorn, no per a ell almenys. Un dia es va presentar a casa seva, mentre feia la migdiada, i li va explicar que a Eivissa havia estat en una festa a on hi havia Sid Vicious, baixista dels Sex Pistols - a les hores mort feia un parell d'anys de sobredosi, o suïcidi, o ambdues coses - també amb Mick Jagger i amb d'altres monstres de la iconografia rock d'aquella època. Després d'un relat absurd i visionari, el *Toni del Ufo* es va a posar a pintar-li les parets de

l'habitació amb un retolador negre. Mai més va aixecar cap. Ara passeja la seva immensa anatomia inflada pels tranquil·litzants i el menjar compulsiu típic dels malalts mentals per la plaça i pel centre del poble. Es posa molt content quan el veu, i li dona dos petons, i li pregunta com li van les coses, i es queda allà esperant que ell li expliqui quelcom, molt a prop, no respecta la distància de cortesia, és com un nen gran, un bon nen gran. Una vegada, tot sortint del tren, el va trobar assegut en un banc. Li rajava sang del nas; uns joves vàndals l'havien atonyinat, probablement desconeixien la seva incapacitat. Això és el que ell va pensar més tard, quan la ràbia que va sentir davant d'aquesta injustícia es va esvaïr. Ell ha patit moltes vegades reaccions violentes quan ha estat testimoni de fets d'aquests. Tot i que es declara pacifista, no ha estat mai pacífic. Creu que hi ha moments per tot, i que moltes vegades, malauradament, la violència és l'únic llenguatge que entenen cert tipus d'individus, per no parlar dels estats, els governs, les companyies multinacionals i molts ents poderosos que apliquen en els seus modus vivendi una violència sovint soterrada i subtil, quan no descarada i sanguinària, que fa que l'agulla de la balança sempre es decanti a favor d'ells i a costa dels més febles. Sense la violència aplicada en alguns moments de la història, encara seriem esclaus al servei del senyor feudal, creu ell.

Quan anava a ballar, si hi havia una cosa que el treia de polleguera eren els individus que, aprofitant-se de la seva fortalesa física, o bé de la por dels altres, molestaven, humiliaven i fins i tot maltractaven als altres usuaris, gent normal que acudia a aquests espais d'esbarjo amb la senzilla i legítima intenció de divertir-se i relacionar-se. Quan distingia *un matón de discoteca*, pregava interiorment que no es fixés en ell i, per si de cas, intentava imaginar-se com es desenvoluparia una possible baralla. La primera vegada que li va passar, a l'Strada Club, a Rubí, amb només setze anys, va ser per una petita trepitjada involuntària a la pista de ball que li va fer a un individu d'estètica glam, uns quants anys més gran que ell, el qual de seguida va posar-se xulo. Aquesta involuntària acció era tot un tòpic en el catàlegs de motius que desencadenaven merders a les *boîtes* d'aquella època. Ell va protestar i els amics es van ficar pel mig, tot un altre tòpic en aquests afers que acostuma a tancar el problema i acontentar a les dues parts. A més, mentre hi ha els amics d'una i una altra banda, tots dos aspirants a lluitadors poden fer veure que es mataran, insultar-se i marcar-se a amb la mirada i els gests tal com farien dos galls en un galliner. Es clar que sempre existeix el perill de que uns dels dos vulgui de veritat pegar a l'altre i s'escapi dels seus amics, sovint amb la complicitat d'aquests, i es precipiti sobre una víctima inofensiva, morta de por i, a sobre, immobilitzada pels seus propis companys de farra. Bé, en aquest cas el contrincant en qüestió no va quedar-se satisfet i, el diumenge següent, quan

el va veure, li va fer senyal de que sortissin al carrer, frase màgica que significava i significa, “dos homes sols, un guanyador”. Varen sortir tots dos al carrer i aquell noi amb pinta de macarra li va fer passar tanta por, es va sentir tan humiliat mentre escoltava, amb el cap cot, els motius pels quals l'altre no li donava una pallissa (això sí, dins del seu silenci es trobava com un felí a punt de saltar sobre la seva presa, calculant el que faria i el que deixaria de fer si l'altre l'atacava), que va decidir íntimament que mai més volia passar per un tràngol com aquest. I, poc a poc, va aprendre a defensar-se. Va esdevenir gairebé un estudiós del tema. Primer de tot, s'ha d'observar bé a l'adversari, després parlar, més ben dit, escoltar, si es pot, als milhomes els agrada fanfarronejar i, mentre es parla, es baixa la guàrdia, això està clar. Llavors preparar mentalment el primer cop, qui pega primer pega dues vegades, i que aquest cop - preferiblement amb l'ajuda d'algun utensili contundent, les claus de casa i del cotxe posades al puny tot imitant l'anomenat *puny americà* servien d'allò més bé, - havia de ser prou contundent perquè l'altre caigués a terra. Quan estava a terra, la seva mirada era molt important, si ja en tenia prou mirava d'una manera, si es volia aixecar i continuar mirava d'una altra, llavors era qüestió d'utilitzar el peus, a on es concentra molta més força que a les mans, perquè es quedés allà a on estava. Li funcionava bé aquesta estratègia. Calia tenir en compte també altres coses: tenir la esquena coberta, marxar de seguida del lloc de l'incident i cridar, cridar fort per espantar a l'adversari i als possibles amics d'aquest. La descàrrega d'adrenalina i la sensació de superheroi impartint justícia l'acompanyaven en els moments posteriors a la baralla. Al dia següent calia explicar-ho als amics, hi havia dues coses que eren sagrades en les converses de dilluns: aquestes escaramusses i les conquestes eròtiques. Ja se sap, com diu encara un company oriünd del Pirineu: “Polvo que no s'explique, no dóna gust”. A ell se li donaven força bé les dues vessants, potser per la manca d'ètica i principis que aplicava. Qui no ha sentit a dir allò de: “Tot s'hi val en la guerra i en l'amor”. Val a dir que actualment sovint es creua amb aquell individu de l'Strada, també a la plaça de la estació. Es un penjat que abaixa el cap quan ell el mira. Però aquest no li fa pena, cap ni una. Mira, tu, un no és perfecte.

Ahir la estimada li va dir, després de fer l'amor, “Jo també et vull” i “No veus que jo et vull molt, tonto?” Feia mesos que no li deia una cosa així. Ell va fer-se el fort, va dissimular que s'estava fonent per dins, però la veritat és que li va faltar ben poc per quedar convertit en una taca d'oli humà a terra amb només els calçotets surant per sobre. Ni això, perquè no en portava... Després varen parlar de coses sense importància: de casar-se algun dia (aquí va haver-hi quorum: ho farien al poble d'ella, a Castellò, amb la festorra corresponent), de la por d'ella al compromís, que fins i tot li

fa venir malsons en els que ha d'arribar a l'altar el dia del seu casament i no hi arriba mai, ella, tan puntual normalment, senyor... i també varen parlar de coses de vital importància i primera necessitat, com ara la solitud de la granota esperant el petó que la convertirà en príncep o la patent d'un sistema per reciclar les cues de llangardaix que cauen per despistar possibles caçadors. Fantàstic, intens, com tot el que fan junts. Fins i tot les seves separacions són intenses.

Si, fa uns dies es van separar per segona vegada. Va ser una decisió d'ell. Li va enviar una carta a on s'enumeraven tots els motius pels quals ell no suportava més aquesta relació. I ni havia un que sobresortia per damunt dels altres: Calia conservar la amistat per sobre de tot, bla, bla, bla. Quan portaven uns dies separats, van quedar per sopar i anar al cinema. Mai l'havia vist tant maca, era com un iman que el cridava, que li deia: "Però què fas aquí sopant, imbècil? Ella viu aquí mateix, emporta-te-la i fes-li l'amor a domicili!" I així ho va fer. Estava al guió. Va ser com una lliberació. Havien desaparegut tots els fantasmes que li havien estat fent la guitza fins llavors, fins i tot havia marxat la rancúnia que sentia contra ella des de la primera separació. I potser va veure clar per primera vegada que la estimava, aquí i ara, lliure dels errors del passat i sense preocupar-se pel futur. El que hagi de ser, serà. Gaudim mentre puguem. Siguem amics, amants i companys de feina. Compartim, acompanyem-nos i ajudem-nos. Ahí es ná!

Dos mesos després, la relació ha passat a millor vida, *finito*, adéu, les coses són així, que hi farem, caldrà tornar a estar sol, sentir la solitud, deixar-se-la sentir, alliberar-la, gaudir-la, fins i tot. I a això es dedica, i torna també a posar energies a la feina, i, com no, a cercar alguna candidata a ocupar aquest foradet que te a dins, molt a dins. Sí, ja tan sols és un foradet, una petita escletxa, ja no és el remolí de després de la separació familiar. Ara és com una petita veueta de li diu, de tant en tant: "Eh, recordes que estàs sol? Recordes que t'aniria molt bé una abraçada? I què tal un *revolcón*?" Perquè no només s'ha acabat la relació, si no que, a més, ha trencat amb totes les noies amb les que de tant en tant s'enrotllava, allò, esporàdicament, en diríem. O sia que està sol del tot, sentimentalment parlant.

50 ANYS D'INFANTESA

Jo era un desgraciat. Pegava la dona. Normalment, els dissabtes. Maltractava les criatures. Les meves i les dels altres. Les dels altres era per dissimular, no per mala fe. També robava als supermercats. Canviava les etiquetes dels productes. El meu rècord va ser passar per caixa una llauna d'almejas gegants de les ries baixes amb la etiqueta d'unes calces d'oferta. Dos per una a preu de mitja. De mitja calça. Vaig fer un somriure a la caixera i es va pixar de riure mentre marcava el codi de barres i em cobrava una petita part del preu real de la llauna. També fumava porros. Em feien veure la vida més maca, més pausada, més intensa. I tabac. No feia cas dels amables advertiments de la administració pública en matèria de salut. De vegades fins i tot ho feia a llocs a on estava expressament prohibit fumar. I perjudicava amb el meu fum a d'altres innocents. I anava amb noies amb molt mala vida i pitjor reputació. Anava a tot arreu amb elles. Fins i tot al llit. Una vegada, me'n vaig anar amb un home, al llit. No vam fer res, però només de pensar en el que hagués pogut passar... A la feina, no estava mai d'acord amb les decisions del meu cap. Jo ho hagués fet millor que ell. Sempre. Un dia em vaig enrotllar amb la seva secretària. Ho vam fer sobre la taula del despatx del cap. Mentre cardàvem, jo anava mirant el retrat del meu cap amb la seva família, que també em mirava i somreia amb complicitat. De tant en tant, mirava vídeos pornogràfics i em masturbava compulsivament. De fet, ara que ho penso, sempre m'he masturbat compulsivament. Hi haurà alguna altra manera de fer-ho? Els confessaré un secret: M'agradava especialment fer coincidir el meu orgasme amb el del protagonista de la escena. I si jo treia més llet que ell, em sentia doblement satisfet. Fixeu-vos com era, jo. Un tros d'ase. Una bèstia. Una bèstia que ni tant sols pagava impostos. Sí, ho reconec, jo no pagava impostos. Pensava que, com que els de dalt robaven, doncs jo també, què carai. I no reciclava. No reciclava, no. Jo era un contaminador. I no només pel que respecta al medi ambient. Jo contaminava als altres amb tan sols la meva presència. Fins i tot els contaminava amb la meva absència. Era conscient que la experiència de la meva presència era tan forta que continuaven parlant de mi durant la meva absència. Ho se de ben cert perquè, de vegades, marxava d'una reunió abans de que s'acabés, i "m'oblidava" el mòbil engegat amb modus gravació de veu, tornant al cap d'uns minuts a buscar-lo. En les seves expressions culpables podia llegir que havien estat malparlant de mi i, quan escoltava la gravació, confirmava les meves sospites. Fins que em van enxampar. Em vaig adonar que m'havien enxampat el dia que van estar vuit minuts parlant bé de mi. I vaig deixar de gravar. Però, tot i que sé que era fals, haig de reconèixer que em va agradar que parlessin bé de mi.

També llegia best sellers. Mea culpa. Del país petit, del país gran i de l'estranger. En unes vacances me'n podia llegir quatre o cinc. En comptes de estar per la dona i els fills. Fins que la meva dona em va deixar i,

llavors, un cap de setmana de cada dos, els meus fills no em deixaven llegir. I a les vacances, menys. Però jo no em vaig acollonir. Vaig iniciar ràpidament la recerca de substituta i varen anar apareixent candidates per cobrir la plaça. Va haver-hi de tot. La mare separada que no li venia de dues criatures més, la jovenívola que buscava en mi al pare que no va tenir, la companya de feina a la qual semblava que t'unien tantes coses, aquella noia del barri que sempre havia tingut a la llista (que si l'hagués conegut de debò no l'hagués posat mai a la llista), la ex novieta de la adolescència que ara també estava sola, etc. Però amb cap d'elles vaig poder tornar a llegir best sellers tranquil a la platja.

Ara, he canviat. He refet la meva vida. De fet, sóc una altra persona. Quan dono xerrades d'aquestes per tot el món i explico les misèries de la meva vida anterior em sembla que estigui parlant d'un altre. Ja no llegeixo best sellers. Ni llibres d'autoajuda. També vaig superar la etapa de la mística oriental. Amb la col·lecció de les millors novel·les de la literatura universal vaig apuntalar el meu cotxe vell quan li varen robar els neumàtics. Ara tinc un cotxe nou, que pago religiosament a final de mes. O es a principi de mes? No, no, allò és l'apartament. I llegeixo diaris. Abans mai llegia diaris, pensava que els periodistes eren lacais a servei de les empreses que els pagaven i que fins i tot manipulaven la informació que ens feien arribar. Jo no confiava en la bondat intrínseca del cor humà. I, per fer honor a la veritat, els confessaré que encara no hi confio del tot, però he progressat molt des que vaig emprendre aquest camí. Ara ja no compto el canvi quan vaig a comprar, bé, sí que el compto, però només de tant en tant, aleatòriament. Ells, els dependents, saben que ho faig aleatòriament. Que, en qualsevol moment, els puc enxampar. Són bona gent, per això, els dependents. Durant una època de la meva vida vaig ser amic d'un dependent que em venia begudes alcohòliques que jo consumia a casa, compulsivament també. Ara hem perdut el contacte. Com que ja no bec. A casa, no. Tampoc hi sóc mai, a casa. Ara bec en societat. Sempre estic rodejat de persones que m'estimen i, és clar, són coses que es mereixen un brindis. I després no has de netejar el lavabo, sempre hi ha qui ho fa per tu. A més ningú no s'hi fixa, en si has begut massa o no ho has fet. La gent es egoista, quan beu, només estant pendents del seu pet. En canvi, quan bevia a casa, tot el veïnat ho sabia. I això que ho feia a porta tancada.

També tinc una dona magnífica. Tenim una relació autèntica, sanadora, de molta complicitat. I, sobre tot, de molta proximitat. Ens truquem dues vegades per setmana i ens diem que ens enyorem. I de tant en tant, molt de tant en tant, follem. Però cada vegada menys. Ja gairebé no ho necessito. La feina m'omple tant que no hi penso. Ella treballa en una ONG donant abraçades gratis a la gent pels carrers. Diu que amb això ja en té prou. A

més d'estimar-la, l'admiro, es una gran persona. I molt culta. Sempre que ens barallem aprenc paraules noves.

Una vegada vaig fer de camell. Jo tenia divuit anys, però encara me'n penedeixo. Amb un "colega" vam anar a Cerdanyola a comprar tripis i els vam revendre als amics. Amb un bon marge de benefici. Ara els vendria als enemics, encara que no hi guanyés. Ben mirat, si jo no tinc d'enemics! No se qui va dir que la talla de un home es medeix pels enemics que té. Jo dec ser molt curt de talla. Ningú no es molesta a enfrontar-se amb mí ni a fer-me la guitza. La gent riu les meves gràcies, em retorna els somriures que els dedico (encara que no ho senti), i normalment atén o col·labora amb els meus requeriments. Sóc un triomfador. Ja sé que em fa falta modèstia, però es que encara no hem arribat a això amb el meu coach. Bé, no tinc pressa. ..

Ai, el meu entrenador personal, quin paio... Sempre està content..., amb energia! Fins i tot quan vam anar al funeral del coix, tenia energia i la comunicava als presents. La seva actitud corporal volia dir: Vinga, que no ha estat res! Demà serà un altre dia! Només és una ensopegada! (la qual cosa, tractant-se del funeral del coix, te la seva gràcia, no?) La meva actitud, en canvi, era més de "Segur que allà a on ha anat està millor que aquí" o "Ara ja ha deixat de patir". Rotllo positiu però un pel tòpic, ho reconec. Però millorarà,estic segur. Diu el meu coach que haig de deixar fluir la creativitat i la originalitat vindrà en el mateix paquet. Bé, també diu que res no és ben bé original, que tota creació prové d'uns antecedents, que els creadors no fem res més que afusellar idees que altres han concebut abans. Que ser conscient d'això t'ajuda a treballar-te l'ego. Jo això de l'ego no ho acabo d'entendre, tot i que he fet un parell de viatges a l'Argentina per tal de conèixer-lo millor. Diu que els argentins es suiciden llençant-se de cap des de dalt del seu ego. I que Jesús era una persona molt humil, ja que podent néixer a BsAs, ho va fer a Betlem. Ja se que és conya, però a mi no em fa cap gràcia. El meu coach diu que, quan m'hagi alliberat de l'ego, ja me'n farà, de gràcia. Que m'haig de buidar per tornar-me a omplir, diu. Quan escolto això em sento com una gerra. De vegades, quan veig reflectida la meva imatge al mirall, em pregunto: S'assemblarà a mí, el meu ego?

Degut als maltractaments passats, vull creure, el meu fill ha desenvolupat una malaltia estranya que es veu que es dona força entre els joves del Japó. Fa un any i mig que està tancat a la seva habitació i no vol sortir. No va sortir ni per venir a l'acte de presa de possessió del meu càrrec com a president de la comunitat de veïns de la escala a on vivim. No li perdonaré mai. Això no se li fa a un pare. Es veu que al Japó, els joves que pateixen aquesta malaltia estan tot el dia enganxats a la pantalla de l'ordinador. El

meu fill no en té, d'ordinador. Es passa el dia mirant per la finestra. Si visquéssim al camp, encara, però la seva finestra dóna al pati de la comunitat, ple d'agulles d'estendre florides i mitjons desaparellats. I menja sense parar. Menjar escombraria. Això és el que diu ell, per fotre la meva dona, la seva madrastra, que li prepara plats macrobiòtics amb verduretes ecològiques que te les porten a casa en bicicleta, per no contaminar. Quan vaig llegir la publicitat, en paper reciclat, és clar, vaig dir, en conya: A aquests no els faran la prova de la alcoholèmia! I si els hi fessin i descobrissin que han consumit aliments amb colorants i conservants? Quin descrèdit, mare de Déu! Jo es que sóc així, molt de la broma. A la meva dona no li va fer gràcia. Ella està molt més treballada espiritualment que jo i considera que la ironia fa mal a qui la diu, a qui la rep i a qui la pateix... Em queda tant per aprendre! I el meu fill ha sortit a son pare: Només per destacar i portar la contrària, ha anat a buscar la infermetat que pateix al Japó, no podia haver anat a Martorell a contaminar-se, ha hagut d'anar-se'n a l'altra punta del món. Es fastigosament pastat a mi! La meitat de les cagades que he fet durant la vida han estat per cridar la atenció dels altres. I l'altra meitat han estat conseqüències d'haver-ho aconseguit. Sé de què parlo. Es terrible.

Ja sé que s'estan preguntant què en pensa d'això el meu coach. Doncs de seguida els ho diré: Diu que jo el que he fet fins ara m'ha servit per estar a on estic. I que tinc que donar gràcies i respectar-ho. I perdonar-me. Es curiós, no diu mai res de penitència. Es clar, com no és de formació jueu-cristiana... Em sembla que és budista. Es que d'ell no en parlem. Ell i jo, vull dir. Amb la única persona que té relació el meu fill es amb sa germana, la meva filla gran. Llàstima que porti dos anys vivint a l'Índia. Ara mateix és en un ashram, fent un master en acro - ioga. Això és una barreja de ioga, massatge tailandès i acrobàcia. Bé, no s'estranyin. La paella es una combinació de cereal, carn o peix i verdures. Per cert, molt mala combinació. Proteïnes i cereals, uf. Provoca flatulències, digestions pesades i obesitat. Jo avui m'he menjat una paelleta de verdures, cereal amb verduretes... totalment permès i recomanat per la dieta dissociada, que és la que els homes d'èxit seguim, això ja ho he dit altres vegades, i ara mateix em sento lleugeret... mirin quin tipet que tinc, no em negaran que estic força bé per tenir més de cinquanta anys... En canvi, abans, menjava més amb els ulls que amb la boca, com em deia sempre la mare...

Volent que els parli de la meva mare? Sí? Els interessa? De fet, hi ha poc a dir: El primer que em ve al cap és la immensa decepció que vaig sentir quan un malparit company d'escola, dos anys més gran que jo, em va explicar com es feien els nens. Encara no ho he superat. No m'imagino a la mare fent l'amor. I menys, amb el pare. No vull parlar del meu pare. No, és

un assumpte delicat. Ara ho estem treballant amb l'Esteban. L'Esteban és el meu coach. Ara que ja és un vell conegut de tots vostès, l'anomenarem pel nom. Ell sempre diu que millor que parli de la mare. En públic, vull dir. Que el tema patern encara em genera molta ràbia i em podria posar molt agressiu. Agressiu no vol dir violent, no pateixin. Abans si que n'era, de violent. De jove, em barallava a les discoteques. Amb qualsevol, no tenia preferències. Sempre que no fos de la colla dels amics politòxicomans de cap de setmana, és clar. Aquests, com imposa el codi deontològic de les baralles de taverna, acudien de seguida a separar-nos quan hi havia merder. I en tenien tanta pràctica, que primer agafaven al contrari, de manera que jo podia pegar-li una estona mentre trigaven en immobilitzar-me a mi. D'això se'n diu estratègia.

Però els parlava de la mare. I abans, del menjar. Què prefereixen? De fet, tots dos temes tenen molt a veure. Com podriem entendre el menjar sense la mare, que ens va alimentar, i la mare sense el menjar, amb tot el que ha fet aquesta alimentació amb nosaltres? Bé, estic esperant... M'agrada ser una mica democràtic, assequible, preguntar a la gent, investigar, tenir contacte amb el públic. Faig tantes xerrades a l'any que gairebé sembla que visqui aquí dalt. Però jo sóc una persona com vostès, un més, al qual li ha tocat avui intentar motivar-los i que surtin d'aquí sent persones una mica millors. Es una feina com qualsevol altra. No creguin que l'èxit m'ha canviat. Encara menjo els mateixos frankfurts del mateix bar que freqüentava de jove. Bé, sí, ara me'ls porten a casa. Seria molt incòmode..., ja m'entenen... No he canviat de mòbil. Vull dir de número. Igual que abans! Igual, no. Millor. I si jo ho he fet, tu també pots fer-ho. Em refereixo a tú en sentit general, no pateixi, senyoreta, tot i que la senyalava a vostè, ja ho sé. No es preocupi. Acostuma a passar en aquest punt de la xerrada. Una vegada, a Santo Domingo, quan vaig dir "I si jo ho he fet, tu també pots fer-ho", es va aixecar una dona que es va sentir assenyalada i va cridar, com poseida: "Sí, jo puc, jo ho faré, ho aconseguiré". I els altres: "Si, ella pot, ho farà, ho aconseguirà..." I així es van anar aixecant dels seus seients i van començar a cantar un himne improvisat al qual ràpidament es va afegir l'organista. I allà es va acabar la xerrada. Llàstima, es varen perdre la història de la mare.

Com vostès, si no es decideixen. Jo ja sé que el que volen, en el fons de la seva anima morbosa volen que els parli del pare. Sí, sí. Ho sé perquè jo era com vostès. I pitjor. Doncs els parlaré del menjar. Perquè el menjar era a taula, a una taula a on ens asseiem cada dia el pare, la mare, ma germana i jo. O jo i ma germana, per continuar en l'ordre d'edat. La meva germana es mestra, funcionària. Es feliç. Ha llegit els meus llibres, l'últim dels quals el poden adquirir per un preu mòdic a la sortida de la sala, després de la

xerrada. La mare feia escudella i carn d'olla sovint. Tots menjàvem escudella primer, la meva germana i jo molt espesa de pasta, el meu pare amb força brou per poder xarrupar la cullera i la mare tan sols es servia mig plat perquè menjava poquet, fins i tot anys després només prenia una tassa de brou. La carn d'olla estava ja repartida abans de que arribés a taula. Tots ens servíem patates i pilota, hi havia qui les xafava plegades i d'altres no. A mi m'agrada xafar les patates amb un raig d'oli i anar tallant amb la forquilla trossets de pilota i barrejar-los a la boca, mmmm... La vedella, pel pare. Una cuixa de pollastre per la nena i una altra pel nen. Els pedrers, coll, potes i d'altres menuts del pollastre, se'ls cruspíen entre la mare i el nen. Una vegada vaig escriure una poesia inspirada en la escudella i carn d'olla de la mare. S'anomenava "Temps de nostàlgies i menuts" Estaria encantat de llegir-vos-la, però la veritat es que la vaig estripar quan vaig quedar segon als jocs florals de la parròquia. De fet, vaig estripar tot el que havia escrit fins llavors. La meva autoestima era tant baixa que ni havia prou que un jurat de capellans de poble diguessin que jo era el segon perquè m'enfonsés del tot. L'Esteban diu que és normal, que això passa, i que, en aquest cas, em va influir poderosament la circumstància de que només hi hagués dos participants en el concurs. I té raó. Però a mi encara em fa ràbia quan ho penso. Havia d'haver començat a canviar molt abans.

Bé, tant fa; som aquí, estem bé, i això es el que importa. Ja sé que molts de vostès són aquí però no ho estan, de bé. Però no em refereixo a vostès. Parlava de mi. I, des de la felicitat, els manifesto que vostès també ho poden aconseguir. Si s'hi esforcen, és clar. Han de pagar el preu. Només això. Pagar el preu. Compulsivament, si volen. Primer compulsivament, amb tossudesia. Després arriba el nirvana, l'estat ideal, un s'aixeca al matí i s'adona de que el món s'ha despertat amb ell. Del camí entre aquests dos estats millor que no en parlem. S'ho poden imaginar. Es dur. No els vull enganyar. Jo no els diré quin preu han de pagar ni com ho han de fer-ho. Segurament que hi ha gent més qualificada que jo per ajudar-los i acompanyar-los. Sempre poden comprar el meu llibre però ja els aviso que és el mateix que he manifestat aquí però amplificat, amb detalls escabrosos i innecessaris de la meva vida, escenes de sexe imposades per l'editor... Imposada la seva publicació, vull dir. I també parlo del pare, de la mare i fins i tot del tiet comunista que assassinava capellans durant la guerra. I un apartat final amb receptes de cuina. I un pròleg firmat per l'Esteban, a on m'ensabona d'allò més. De fet, quan em baixa la moral, o estic cansat de viatjar, o em cau a sobre la enormitat de la feina que m'he imposat fer, em rellegeixo aquest escrit i això em dóna forces per tirar endavant. El llibre comença igual que la xerrada: Jo era un desgraciat. I vostès diran: No pot ser. No pot ser que aquest home d'èxit que ens està alliçonant fos un desgraciat en algun moment de la seva vida. Els ben juro que sí que ho era.

Vivia de lloguer. I de vegades m'endarrereria en els pagaments. Vergonyós. Fins i tot vaig ser a l'atur sis mesos. Sis mesos anant a segellar la tarja. Quina humiliació, senyor. Vaig tocar fons. I després vaig treballar en un restaurant, una braseria a on feia més hores durant el cap de setmana que un rellotge. I fins i tot vaig estar en un forn de pa, allò si que era dur, feia jornades dobles i fins i tot triples. El meu rècord varen ser vint-i-vuit hores seguides treballant, un dia per Sant Joan. I, com més dura era la feina, més dur era el meu cap. Per exemple, l'amo del forn era un maltractador, fins i tot un dia va arribar a posar-me les mans a sobre. Va ser el dia que vaig marxar, deixant-li tot el repartiment del pa per preparar...Eren tan llargues, les nits allà, però eren agradables, sobre tot les nits d'hivern, quan el cap marxava a dormir, a les dues de la matinada, i jo em quedava sol, fent les pastes. Feia la feina d'un oficial i cobrava com un aprenent. I escoltava un programa a la ràdio de tangos i milongas, jo no sabia que amb el temps aniria per tota Amèrica Llatina a donar seminaris de motivació, i especialment a Buenos Aires, a on hi tinc tants amics. Una vegada vaig mirar quina havia estat la meva ultima reencarnació. Em va sortir que havia estat dona, religiosa, havia viscut a America Llatina i havia mort violentament. Quines coses. L'Esteban diu que no hi pensi, en això, però jo no puc evitar-ho. Avui no em trobo gaire bé. No, no es preocupin, no és res, estic tan sols una mica marejat. L'Esteban no ha vingut... ja no vindrà més. L'ha fitxat un conferenciant rival, un orador motivacional que fa els Estats Units, tots els Estats Units. En anglès, és clar. Ben mirat, és culpa meva, per no haver volgut estudiar anglès...

Els he dit ja que si jo he pogut, vostès també poden? I que han de tenir clar el seu somni? Això és molt important, tenir clar el seu somni, saber a on van, a on volen anar. Si no saben a on volen anar, no arribaran enlloc. En canvi, si saben a on volen anar i hi van, quan arribin enlloc han de mirar que no els passi com a mi, que de tant dir-ho als altres ja no sé a on vaig jo...Veig que l'organitzador s'està posant nerviós, no hi fa res, home, tothom pot tenir un mal dia, els nois ho entenen... Oi que sí, nois? Sí, ja se que haig de aixecar-los la moral, però avui farem una altra cosa, més normal, més humana, avui els estic ensenyant la meva part humana, la meva part feble, que també la tinc... Però què us pensàveu? Què sóc de pedra, jo? Doncs no ho sóc... Tinc una amant. Tothom hauria de tenir una amant. No, no m'aplaudiu, aquesta no és la metàfora que faig sempre a les conferències, tot dient "S'ha de tenir una amant" i referint-me a que s'ha de tenir una afició que estimis, que et faci feliç, que et faci créixer com a persona...Ni tan sols és meva la metàfora, és d'en Jorge Bucay. No, quan dic que tinc una amant és que la tinc. Es diu... bé, tan se val com es digui. El nom es molt llarg i complicat. Es asiàtica, treballa en un local de massatge, No es ben bé puta. Fa massatges amb complement. Y cobra suplement! Ha, ha, ha! Es molt dolça, i sempre està contenta, no em cal

motivar-la, fins i tot jo puc estar trist, feia tan de temps que estava tant motivat, que no em permetia estar trist! De vegades, ploro i tot mentre ella em fa el massatge previ. Sempre hi tinc relacions allà a on ella treballa, no vull merders, però el cert és que tinc un acord amb la mestressa i li dono uns quants calerons cada mes per a la estimada. No m'importa que tracti amb altres homes, o dones. Si ara hagués de buscar dins meu per trobar un sentiment semblant a la gelosia, no se pas com ho faria, es necessita tanta energia per ser gelós... Jo la única cosa que trobo quan busco es un cansament infinit... La setmana passada va morir un antic company de colla, de la colla dels divuit anys. Ara en tinc cinquanta-u. Va morir de càncer. No vaig anar a l'enterrament. Havia estat un maltractador de totes les dones que havien estat amb ell. Un fill de puta, parlant malament. Jo també ho havia estat, però només psicològicament. Sí, ja sé el que dic al començament de la xerrada, però es només un gag, un gag políticament incorrecte, li agraden al meu coach, al meu ex-coach. Deia que així em distingia dels altres, que li hem de posar humor a la vida. Es que ell també es risoterapeuta. M'ho vaig curar, ja fa anys, això de maltractar les parelles. No vaig anar al cementiri per no trobar-me amb el bó i millor de la meva quinta, bé, amb les restes del naufragi de la meva quinta. Em poden dur una cadira? I una mica més d'aigua, si us plau? Necessito seure, no parlo mai davant d'auditoris com aquest assegut, ja que perdo capacitat de comunicació, el seixanta cinc del missatge és el llenguatge del cos, la comunicació no verbal, o això diuen els manuals preparatoris d'oradors motivacionals, com jo. Miri, senyor organitzador, vostè em paga el diferencial. El trenta-cinc per cent i continuo aquí assegut parlant del que faci falta. D'acord? Molt bé. Per on anava? Ja els he parlat de la autoestima? No? Es molt senzill, la autoestima és la opinió que tenim de nosaltres mateixos. Si tenim una bona autoestima podem fer grans coses, si tenim una merda d'autoestima podem enfonsar-nos i quedar-nos amb la merda al coll. Jo tinc una gran autoestima i he fet moltes coses de les que em sento orgullós, tot i que ara mateix estic fet una merda, però sé que estic fent una cosa que no havia fet mai, que es obrir la part del meu cor que faig servir com a pal de paller i compartir-la amb tots vostès. Potser no sortiran motivats, potser fins i tot sortiran escaldats, tant me fa, si alguna cosa he après es que allò que considerem tant important per nosaltres, en realitat no ho és gens en la globalitat i immensitat de la vida i de l'univers. I això potser motivador i desconsolador alhora, sempre podem escollir a on ens posicionem.

El que dic dels meus fills es mentida, és un altre gag dels que ratllen la ratlla, per dir-ho d'alguna manera. En realitat són encantadors, i encara massa petits per presentar problemes. Ara canviaré de guionista, m'han parlat d'un tal Xavi Demelo, que escriu llibres d'autoajuda. M'han dit que

es un individu amb molta marxa, però que també té un ego molt desenvolupat. Bé, potser millor que tingui un bon ego. He descobert que m'agrada sentir-me dirigit, conduït, es tan... fàcil. Mentre no em fereixi ni em maltracti - jo sóc molt sensible - em deixaré dirigir. Per malament que vagi, jo ja tinc els calers fets, i vaig cobrant ingressos dels llibres que publico, i d'escriure sempre se'n tenen ganes, si estas motivat escrius en positiu, i si no, et dediques a plorar a traves del teclat, sempre hi ha algú que et diu que s'ha emocionat, que l'ha commogut, que a ell o a ella també els passa això o allò que tu has escrit. I tu penses: Realment val la pena remenar tant la merda, compartir-la i veure'ns reflectits en les misèries de l'altre? No ens referma això en la inexorabilitat de la desgràcia? Bé, la veritat es que a mi em dura poc aquest estat, quan m'arriba el xec dels drets d'autor de totes aquestes lectures amb les que faig la catarsi col·lectiva, se'm passen tots els mals, aquesta és la pura veritat... Què passa, noies? Es massa dur per les vostres orelles això? Voleu que us expliqui la teoria de que un rep els ingressos segons el mercat, segons la quantitat de gent a la que beneficia? Tot això que dic ara mateix està sent gravat, serà passat a l'ordinador quan arribi a casa i, mitjançant un programa de reconeixement de veu, serà transcrit i enviat a una de les meves agents literàries perquè la presenti a editorials. I, després, qui decideix si això us beneficia prou com per pagar-me pels meus serveis sou vosaltres. Únicament vosaltres. I acabareu pagant, potser no tothom, potser no tothom ara i aquí. Però acabareu pagant, d'una o altra manera.

Què? No us sap greu ara haver pagat entrada per venir a veure un desgraciat amb calers com jo? Voleu que us expliqui com ho he fet? Com he fet els calers, vull dir. Es molt fàcil, compreu el llibre i feu el que diu. I quan els tingueu, us haureu guanyat el dret a deprimir-vos, a plorar, a queixar-vos, a rebotar-vos en les vostres misèries irreal, que només existeixen en la vostra imaginació, el que passa és que heu agafat tant de carinyo a aquestes impossibilitats, a aquestes mancances, a aquestes maneres de buscar la atenció i moltes vegades la commiseració dels altres, que ja formen part de vosaltres i no podeu desempallegar-vos-en. I encara pitjor, no voleu desempallegar-vos-en. I seguiu comprant llibres de gent com jo, i assistint a actes com aquest, perquè així una part de la vostra consciència cregui que fa alguna cosa. Però la realitat es que no fa res, únicament donar voltes i voltes, marejant la perdiu de la por, del canguelis. El que heu de fer ja ho sabeu des que vau veure la portada del primer llibre d'autoajuda a l'aparador, al costat del *Nom de la Rosa*. Ho sabeu d'abans i tot. Però no ho feu. I jo us dono les gràcies, en el meu nom i en el de tots els que ens dediquem a aquesta professió:

Gràcies a la vostra covardia nosaltres anem venent cada dia més...

Ara m'agradaria escriure teatre. Seria un repte tornar a quedar-me sense ingressos, em posaria les piles d'allò més.

Bona nit,.. No, no, no cal que aplaudiu, ja ho heu fet al començament. Me'n vull anar amb aquesta sensació de mal rotllo al camerino, acabo de tenir una idea sobre la mort i vull escriure unes notes. M'ho publiquen tot. No us ho havia dit ja?

Ah! No us he parlat del pare, al final. No ho faig mai. No cal. Ja el vaig matar, perdonar, compadir, entendre, i ara l'estimo. Me l'estimo molt. Per a què remenar?

